

17 – Split-Dalmatia distrikt

Split-Dalmatiens amt er et centralt-sydlig [dalmatisk](#) amt i Kroatien. Det administrative center er [Split](#) .

Amtets befolkning er 455.242 (2011). Landarealet er 14.106,40 km². Split-Dalmatiens amt er Kroatiens region i hurtigst urbanisering og udvikling, da økonomiske muligheder og levestandard er blandt de højeste sammen med hovedstaden [Zagreb](#) og [Istria amt](#).

Fysisk er amtet opdelt i tre hoveddele: et forhøjet bagland ([Dalmatinska zagora](#)) med talrige [karstmarker](#). En smal kyststribe med høj befolkningstæthed; og øerne. Dele af De [Dinarske Alper](#), inklusive [Dinara](#) selv, danner grænsen til Bosnien-Hercegovina, mens Kozjak-, Mosor- og [Biokovo](#) -bjergene adskiller kyststriben fra baglandet.

Vigtige økonomiske aktiviteter omfatter landbrug, fremstilling og fiskeri, selvom den vigtigste er turisme.

Split-Dalmatiens amt er Kroatiens største amt efter område.

Amtet er forbundet med resten af Kroatien af den nybyggede firesporede [Split - Zadar - Karlovac - Zagreb](#) motorvej og [Lika](#) -jernbanen. [Split Lufthavn](#) er den travleste lufthavn i regionen.

I baglandet er de større byer [Sinj](#) (11.500 indbyggere, 25.373 med landsbyer), [Imotski](#) (4.350) og [Vrgorac](#) (2.200).

Udover den største by, [Split](#) (189.000 egentlige byer, 250.000 inklusive [Kaštela](#) og [Solin](#)), er byerne ved kysten [Trogir](#) (11.000), [Omiš](#) (6.500) og [Makarska](#) (13.400).

På øerne er befolkningerne mindre på grund af høje niveauer af emigration, men de har stadig mest bymæssig karakter. De vigtigste townships er: [Supetar](#) (3.300) på øen [Brač](#), [Hvar](#) by (3.700) og [Stari Grad](#) (1.900) på [Hvar](#), og [Vis](#) by (1.800) og [Komiža](#) (1.500) på [Vis](#) .

Navnet *Dalmatien* kommer fra en illyrisk stamme kaldet [Dalmatae](#), der beboede området ved den østlige Adriaterhavskyst i det 1. årtusinde f.Kr. Det var en del af det [illyriske](#) rige fra det 4. århundrede f.Kr. indtil de illyriske krige i 220'erne f.Kr. og 168 f.Kr., da den romerske republik etablerede sit protektorat syd for floden [Neretva](#).

Dalmatien som geografisk navn var sandsynligvis i brug fra anden halvdel af det 2. århundrede f.Kr. for området, der spænder over den østlige Adriaterhavskyst mellem [Krka](#)- og Neretva-floderne. Det blev langsomt indlemmet i romerske besiddelser, indtil provinsen [Illyricum](#) formelt blev etableret ca. 32-27 f.Kr.

Dalmatien blev en del af den romerske provins [Illyricum](#).

I 9 e.Kr. rejste dalmatinerne finalen af en række oprør sammen med [pannonerne](#) men den blev til sidst knust, og i 10 e.Kr. blev Illyricum delt i to provinser, [Pannonia](#) og [Dalmatien](#), som spredte sig til et større område inde i landet til dække alle de [Dinariske Alper](#) og det meste af den østlige Adriaterhavskyst.

Dalmatien var fødestedet for den romerske kejser [Diocletian](#), som byggede [Diocletians palads](#) i kernen af det, der nu er Split.

Split-Dalmatia County har det 5. højeste menneskelige udviklingsindeks af ethvert amt i Kroatien. Før privatiseringen og tiltrædelsen af EU var den mest bemærkelsesværdige branche skibsbygning udover turisme. Amtet er nu afhængig af turisme som hovedindtægtskilde.

Split-Dalmatiens amt er opdelt i følgende byer.

Du kan gå hurtigt til beskrivelse af de enkelte byer, ved at trykke på linket ved den enkelte by:

- [Byen Split](#)
- [Byen og øen Hvar](#)
- [Byen Imotski](#)
- [Byen Kaštela](#)
- [Byen Komiža](#)
- [Byen Makarska](#)
- [Byen Omiš](#)
- [Byen Sinj](#)
- [Byen Solin](#)
- [Byen Stari Grad](#)
- [Byen Supetar](#)
- [Byen Trogir](#)
- [Byen og øen Vis](#)
- [Byen Vrgorac](#)
- [Byen Vrljka](#)

Byen Split

Split er den anden største by i Kroatien, den største by i Dalmatien og den største by på den kroatisk kyst. Den ligger på den østlige bred af Adriaterhavet og er spredt over en central halvø og dens omgivelser. Byen er et intraregionalt transportknudepunkt og populær turistdestination og er forbundet med Adriaterhavsøerne og [Appenninerne](#).

Byen blev grundlagt som den græske koloni Aspálathos i det 3. eller 2. århundrede f.Kr. på kysten af de [Illyriske Dalmatae](#), og i 305 e.Kr. blev den stedet for den romerske kejser [Diocletians palads](#).

Det blev en fremtrædende bosættelse omkring 650, da den efterfulgte den gamle hovedstad i den romerske provins [Dalmatien](#), [Salona](#).

Efter plyndringen af Salona af [avarerne](#) og slaverne blev Diocletians befæstede palads bosat af romerske flygtninge. Split blev en [byzantinsk](#) by.

Senere drev det ind i sfæren af Republikken Venedig og Kroatien, hvor byzantinerne beholdt den nominelle overherredømme. I store dele af høj- og senmiddelalderen nød Split autonomi som en fri by i de dalmatiske bystater, fanget midt i en kamp mellem Venedig og Kroatien om kontrol over de dalmatiske byer.

Venedig sejrede til sidst, og i den tidlige moderne periode forblev Split en venetiansk by, en stærkt befæstet forpost omgivet af osmannisk territorium.

Dens bagland blev vundet af osmannerne i Morean-krigen i 1699, og i 1797, da Venedig faldt til Napoleon, gjorde Campo Formio-traktaten byen til det habsburgske monarki.

I 1805 fjøede Freden i Pressburg det til Napoleon - kongeriget Italien, og i 1806 blev det inkluderet i det franske imperium og blev en del af de illyriske provinser i 1809.

Efter at være blevet besat i 1813, blev den til sidst givet til det østrigske imperium efter kongressen i Wien, hvor byen forblev en del af det østrigske kongerige Dalmatien indtil Østrig-Ungarns fald i 1918 og dannelsen af Jugoslavien.

I Anden Verdenskrig blev byen annekteret af Italien, derefter befriet af partisanerne efter den italienske kapitulation i 1943. Den blev derefter genbesat af Tyskland, som gav den til sin marionetafhængige stat Kroatien.

Byen blev befriet igen af partisanerne i 1944, og blev inkluderet i efterkrigstidens socialistiske Jugoslavien, som en del af dens republik Kroatien.

I 1991 løsrev Kroatien sig fra Jugoslavien midt i den kroatiske uafhængighedskrig.

Navnet Aspálathos eller Spálathos kan komme af den tornede kost, selvom det er den beslægtede spanske kost, der er almindelig i området.

På latin blev navnet til *Spalatum* eller *Aspalatum*, som i middelalderen udviklede sig til *Aspalathum*, *Spalathum*, *Spalatum* og *Spalatro* på det dalmatiske sprog for byens romanske befolkning.

Det kroatiske udtryk blev *Split* eller *Spljet*, mens den italienskspøgede version, *Spalato*, blev universel i international brug i den tidlige moderne periode. I slutningen af det 19. århundrede kom det kroatiske navn i stigende grad frem og erstattede officielt *Spalato* i Kongeriget Jugoslavien efter 1. Verdenskrig.

Tidligere mente man, at navnet var relateret til det latinske *palatium* 'palads', en henvisning til Diocletians palads. Forskellige teorier blev udviklet, såsom forestillingen om, at navnet stammer fra *S. Palatium*, en forkortelse af *Salonae Palatium*. De fejlagtige "palads"-etymologier skyldtes især den byzantinske kejser Konstantin VII Porphyrogenitus og blev senere nævnt af ærkekiakonen Thomas. Byen er dog flere århundreder ældre end paladset.

I april 1941, efter Nazitysklands invasion af Jugoslavien, blev Split besat af Italien. Selvom Split formelt blev en del af den uafhængige stat Kroatien, var Ustaše ikke i stand til at etablere og styrke deres styre i Split, da italienerne overtog al magten i Dalmatien.

En måned senere, den 18. maj 1941, da Romtraktaterne blev underskrevet, annekterede Italien formelt Split, som var inkluderet i provinsen Spalato, og store dele af Dalmatien ned til Kotor.

Det italienske guvernement Dalmatien var vært for 390.000 indbyggere, heraf 280.000 kroater, 90.000 serbere og 5.000 dalmatiske italienere.

Det italiensk styre mødte stor modstand fra den kroatiske befolkning, da Split blev et centrum for antifascistisk stemning i Jugoslavien. Den første væbnede modstandsgruppe blev organiseret den 7. maj 1941. Den 63 medlemmer stærke 1. Strike Detachment (*Prvi udarni odred*) tjente som grundlag for fremtidige formationer, herunder 1. Split Partisan Detachment.

Alene mellem september og oktober 1941 blev ti embedsmænd fra den italienske fascistiske besættelse myrdet af borgerne. Den 12. juni 1942 angreb en fascistisk pøbel byens synagoge og ødelagde dens bibliotek og arkiv.

Tilbedere blev slået, da de forlod synagogen, og jødiskejede butikker blev ramt den følgende dag.

De lokale fodboldklubber nægtede at konkurrere i det italienske mesterskab og HNK Hajduk og RNK Split suspenderede deres aktiviteter og sluttede sig begge til partisanerne

sammen med hele deres stab, efter at den italienske kapitulation gav muligheden. Kort efter blev Hajduk partisanbevægelsens officielle fodboldklub.

I september 1943, efter Italiens kapitulation, blev byen midlertidigt kontrolleret af Titos brigader med tusindvis af mennesker, der meldte sig frivilligt til at slutte sig til partisanerne af marskal Josip Broz Tito (en tredjedel af den samlede befolkning, ifølge nogle kilder).

8.000 italienske soldater fra den 15. infanteridivision Bergamo forberedte sig på at kæmpe sammen med de jugoslaviske partisaner mod Waffen SS Prinz Eugen.

Den italienske general Becuzzi overrakte partisanerne 11 soldater, som de betragtede som "krigsforbrydere. Partisanerne henrettede også op til 41 medlemmer af de italienske politistyrker, senere fundet i massegrave.

Et par uger senere blev partisanerne imidlertid tvunget til at trække sig tilbage, da Wehrmacht placerede byen under den uafhængige stat Kroatiens myndighed.

Tyskerne decimerede de italienske soldater som forrædere, herunder tre generaler (Policardi, Pelligra og Cigala Fulgosi) og 48 embedsmænd (Trelj-massakren). I denne periode blev de sidste tilbageværende symboler på italiensk arv i Split, inklusive adskillige venetianske løver fra St. Mark, slettet fra byen.

I en tragisk vending blev byen udover at blive bombet af aksestyrker også bombet af de allierede, hvilket forårsagede hundredvis af dødsfald. Partisaner erobrede endelig byen den 26. oktober 1944 og indstiftede den som Kroatiens foreløbige hovedstad.

Den 12. februar 1945 gennemførte Kriegsmarine en vovet razzia på Splits havn og beskadigede den britiske krydser *Delhi*. Efter krigen forlod de resterende medlemmer af dalmatiske italienere fra Split Jugoslavien mod Italien.

Efter Anden Verdenskrig blev Split en del af Den Socialistiske Republik Kroatien, selv en konstituerende suveræn republik i Den Socialistiske Føderale Republik Jugoslavien.

I perioden oplevede byen sit største økonomiske og demografiske boom. Dusinvis af nye fabrikker og virksomheder blev grundlagt, hvor byens befolkning blev tredoblet i perioden.

Byen blev det økonomiske centrum for et område, der overskred Kroatiens grænser og blev oversvømmet af bølger af landlige migranter fra det uudviklede bagland, som fandt beskæftigelse i den nyetablerede industri, som en del af storskala industrialisering og investeringer fra den jugoslaviske føderale regering.

Skibsbygningsindustrien var særlig succesfuld, og Jugoslavien blev med sine kroatisk skibsværfter en af verdens førende nationer på området.

Mange rekreative faciliteter blev også bygget med føderal finansiering, især til Middelhavslegene i 1979, såsom Poljud Stadium.

Byen blev også den største passager- og militærhavn i Jugoslavien, der husede hovedkvarteret for den jugoslaviske flåde og hærens kystmilitære distrikt. I perioden mellem 1945 og 1990 blev byen omdannet og udvidet og optog langt størstedelen af Split halvøen. I samme periode opnåede det et endnu uovertruffent BNP og beskæftigelsesniveau, stadig over nutidens, og voksede til en betydelig jugoslavisk by.

Da Kroatien erklærede sin uafhængighed igen i 1991, havde Split en stor garnison af tropper fra den jugoslaviske folkehær (JNA) samt hovedkvarteret og faciliteterne for den jugoslaviske flåde (JRM).

Dette førte til en spændt måneder lang stand-off mellem JNA og den kroatisk nationalgarde og politistyrker, der lejlighedsvis blussede op i forskellige hændelser.

Den mest tragiske hændelse fandt sted den 15. november 1991, da JRM lette fregatten *Split* affyrede et lille antal granater mod byen og dens omgivelser.

Skaderne var ubetydelige, men der var enkelte tilskadekomne. Tre generelle steder blev bombarderet, den gamle bymidte, byens lufthavn og en ubeboet del af bakkerne over Kaštela, mellem lufthavnen og Split.

JRM-sejlere, de fleste af dem selv kroater, som havde nægtet at angribe kroatiske civile blev efterladt i fartøjets brig. JNA og JRM evakuerede alle sine faciliteter i Split i løbet af januar 1992. Den økonomiske recession i 1990'erne fulgte snart efter.

I årene efter 2000 fik Split endelig fart og begyndte at udvikle sig igen med fokus på turisme. Fra kun at være et transportcenter er Split nu en vigtig kroatisk turistdestination. Der bygges mange nye hoteller samt nye lejligheds- og kontorbygninger. Mange store udviklingsprojekter genoplives, og der bygges ny infrastruktur. Et eksempel på et af de seneste store byprojekter er Spaladium Arena, bygget i 2009.

Split ligger på en halvø mellem den østlige del af Kaštela-bugten og Split-kanalen.

[Marjan-bakken](#) (178 m) rejser sig i den vestlige del af halvøen. [Kozjak](#) (779 m) og [Mosor](#) (1.339 m) højderygge beskytter byen fra nord og nordøst og adskiller den fra baglandet.

Split har et middelhavsklima. Den har varme, moderat tørre somre og milde, våde vintre, som af og til kan føles kolde på grund af den kraftige nordlige vindbura.

Gennemsnitlig årlig nedbør er mere end 780 mm. Januar er den koldeste måned med en gennemsnitlig lav temperatur på omkring 5°C. November er den vådeste måned, med en samlet nedbør på næsten 113 mm og 12 regnfulde dage.

Juli er den tørreste måned, med en samlet nedbør på omkring 26 mm. Vinteren er den vådeste årstid, dog kan det regne i Split når som helst på året. Sne er normalt sjældent og siden registreringer begyndte, er december og januar måned i gennemsnit samlet 1 snedøgnsdag, mens februar i gennemsnit har ligget på 2.

I februar 2012 modtog Split usædvanligt store mængder sne, som gav store problemer med trafikken. Split modtager mere end 2.600 solskinstimer årligt. Juli er den varmeste måned, med en gennemsnitlig høj temperatur omkring 30°C).

Af seværdigheder kan nævnes [Diocletian paladset](#). For 25 kuna kan man besøge paladsets kælder og for 15 kuna St. Duje katedralen og Jupiter Templet. Som alternativ kan man vælge at tage en guidet gå tur igennem Splits gamle bydel – pris 100 kuna, varighed 2 timer.

Du kan også besøge det etnografiske museum i den gamle bydel, det arkæologiske museum og Splits by museum.

Split har nogle meget talentfulde skuespillere og opera sangere, så hvis det er noget som du kan lide bør du tjekke programmet for den periode du er i Split.

Du kan også leje en cykel og køre en tur hen til parken Marjan, oppe fra toppen har du en fantastisk udsigt over hele byen og over alle øerne, på vejen ned kan du nyde en kop kaffe på cafe Vidilica.

Et besøg fiskemarkedet på hovedgaden Marmontova og grøntsagsmarkedet (Stari Pazar) på vest siden af paladset er også interessant. Her kan du købe friske grønsager, frugt, blomster, lokale oste, oliven olie, Rakija og en del (u)originale mærkevarer – markedet er åbent fra kl. 6.30 om morgenen.

I løbet af hele sommeren har Split forskellige events som f.eks. the Diocletian night, dette er en fest som foregår i kælderen af paladset, hvor der er mad og drikke, og for at komme ind skal du bære Toga.

Andre events er feks. Open air teater ved Peristil, Splits musik festival ved Prokurative, børnefestivalen også ved Prokurative og mange flere.

Du kan også besøge den historiske romerske by Salona, der i sin storhedstid var 3 gange større end Pompeji. Salona ligger kun et par km uden for Splits centrum og du kan nemt komme dertil med offentlige transportmidler. Entre pris er 20 kuna.

Top restauranterne i Split er, The Black Cat, som ligger tæt på det store marked, her kan man få engelsk morgenmad, internationale retter, gode salater og gode cocktails. En anden god restaurant er Maslina som ligger på hovedgaden Marmontova, hvor man får gode pizzaer, steaks og hjemmelavet gnocchi.

Tæt på stranden Bačvice kan man nyde originale bosniske čevapčićer ved et sted kaldt Ba-će, čevapčićer er krydrede kød ruller serveret i brød med friske løg og kajmak sauce, man kan købe dem i næsten alle fast food butikker men de bedste får du ved Ba-će.

Et absolut MUST er at hænge ud en aften i den gamle bydel. Her vil du elske atmosfæren og omgivelserne ved barerne Puls, Ghetto og Gaga bare for at nævne et par, priserne er rimelige 20 kuna for en øl eller longdrink og 35-40 kuna for en cocktail.

Regn med at alle Splits strande er godt besøgt i juli og august mdr. så kom tidlig for at få en god plads.

Du kan også tage på en 4 timers rafting tur på floden Cetina, turen organiseres med afhentning i Split eller man kan tage den lokale bus til Omis – prisen for rafting er mellem 25-30 euro, her kan du finde flere informationer omkring rafting på Cetina.

Hvis du ønsker nogle fantastiske smukke panorama billeder af Split, skulle du besøge fortet Klis fra det 7 århundrede, fortet er et af det smukkeste i Kroatien. Det er åbnet fra kl. 09-19 hver dag, entre pris 10 kuna.

Besøg UNESCO byen Trogir, tag bussen fra Split som tager ca. 30 min. og returner fra Trogir med split-trogir transfer båden.

Split har flere store indkøbscentre hvor de store internationale kæder har butikker, så hvis du ønsker at shoppe lidt, er joker centret et perfekt sted. Det ligger ca. 15 min. gang fra centrum.

Tag en sejltur med en af bådene fra Rivaen, der er flere muligheder afhængig af årstiden.

Byen og øen Hvar

Hvar er en by og havn på øen Hvar, en del af Split-Dalmatien Amt. Kommunen har en befolkning på 4.251 (2011), mens selve byen er beboet af 3.771 mennesker, hvilket gør den til den største bosættelse på øen Hvar.

Byen ligger ved en bugt på øens sydkyst, modsat de andre nærliggende byer Stari Grad og Jelsa.

Byen Hvar har en lang og fornem historie som centrum for handel og kultur i Adriaterhavet. En kommune, en del af det venetianske imperium i det 13. til 18. århundrede, det var en vigtig flådebase med en stærk fæstning over, der omkransede bymurene og beskyttede havnen.

Kulturlivet trivedes, da velstanden voksede, og Hvar er stedet for et af de ældste overlevende teatre i Europa, åbnet i 1612.

De syv hundrede år gamle mure overlever stadig, ligesom mange af de adelige huse og offentlige bygninger fra det 15. - 17. århundrede.

I det 19. århundrede var havnen i Hvar ikke længere en militærbase, og The Hygienic Society of Hvar (Higijeničko društvo u Hvaru), der fejrede 150 år i 2018 tog byens og øens økonomi i en ny retning.

Som et af de tidligste "turistråd" i Europa blev det grundlagt i 1868 med det formål at yde "god pleje af besøgende". I dag har byen en række hoteller, gallerier, museer og udstillinger, herunder Arsenal, Loggia, det kroatisk institut og Hvar Heritage Museum med sine kunst- og arkæologiske samlinger.

Havnen i Hvar, der ligger i en malerisk naturlig bugt, med [Pakleni Otoci-økæden](#), der beskytter den mod syd, er et sikkert tilflugtssted for både året rundt.

Byen har en fælles anløbshavn for lystbåde, der sejler rundt om Adriaterhavet, især i sommermånederne. Der er regelmæssige katamaran færgeforbindelser fra havnen mellem Hvar og [Split](#), [Brač](#), [Korčula](#), [Lastovo](#) og [Vis](#).

Byen ligger i en lille bugt på sydkysten af øen Hvar, mod den vestlige ende. Det omkringliggende land er [karst](#) bjergskråning, der stiger stejlt fra Adriaterhavet. Klipperne i området er porøse, hovedsageligt kalksten og dolomit, så grundvandet er knapt. Der er dog noget landbrug, hvor terrænet er tilstrækkeligt tilgængeligt og kan vandes, såsom olivenlunde, vinmarker, lavendel og rosmarin.

Bjergkæden, der strækker sig langs øen, fungerer som en effektiv barriere mellem Hvar by og bosættelserne mod nord. I århundreder tidligere ville det have taget flere timer at gå over land eller sejle rundt om kysten. Den moderne vej Stari Grad til Hvar, med sin nye tunnel, der blev åbnet i år 2000, giver nu hurtig og nem adgang mellem nord og syd.

Kystlinjen er for det meste stejl og indrykket, med små grusstrande i bugterne. [Pakleni Otoci](#) og øen Galešnik ved indsejlingen til havnen i Hvar er beskyttede landskabsområder.

Hvar by har et solrigt middelhavsklima, typisk for det sydlige Adriaterhav, med milde våde vintre og varme tørre somre. I løbet af juni til september er gennemsnitstemperaturen højere end 20° C, der falder under 10° C på kun to måneder af året (januar og februar).

Vinterdage ser højder mellem 10 og 18° C og nedture fra 4 til 10° C. Dagtimernes høje temperaturer i sommermånederne spænder fra 27 til 34° C og fra 18 til 25° C for natten.

Om sommeren blæser den vestlige [mistralben](#) gennem Pakleni-kanalen og giver velkommen afkøling i løbet af dagen. Regn er sjældent her i løbet af foråret og sommeren, men rigeligt i efteråret og vintermånederne. Let sne forekommer i gennemsnit en gang hvert tiende år, men det forbliver ikke på jorden længe.

Den gennemsnitlige månedlige temperatur i havet, fra juni til oktober, er 20° C. Det er ikke usædvanligt, at havtemperaturen når mere end 27° C. Havet er altid varmere end luften, undertagen i sommermånederne. Strømmen kommer normalt fra sydøst.

Med en imponerende historie tilbage til f.Kr., monumental arkitektur bygget under den venetianske regering på øen, smukke strande og de fleste solskinstimer på alle kroatisk øer, er Hvar en af de bedste turistmål i Kroatien.

De to mest berømte byer på øen er Hvar og Stari Grad.

Stari Grad er kendt som den ældste bosættelse i Hvar. Det blev grundlagt i 385 f.Kr. som en romersk by kaldet Pharos. Som i romertiden er Stari Grad det mest bymæssige område på Hvar.

Stari Grad er den største havn på øen Hvar og dens vigtigste forbindelse med fastlandet, da de fleste ankommer til øen via Split-Stari Grad færgeforbindelse.

Det nuværende udseende af Stari Grad tilhører renæssancetiden og baroktiden, da monumenterne i den romerske æra ikke har overlevet. Byen har også et perfekt rent hav, Riva og dejlige strande, hvilket gør det til et godt valg til sommerferie.

Den mest almindelige måde at komme til Stari Grad er med færge fra Split. Der er en direkte færge flere gange om dagen (mere i sommersæsonen). Billetten koster 5 euro og rejsetiden er cirka to timer.

Færgehavnen ligger to kilometer fra centrum af Stari Grad, så du bliver nødt til at tage en bus eller gå for at komme til byen. Stien ligger langs kysten, så det anbefales at gå, hvis du ikke har tung bagage.

Stari Grad imponerer som et smukt og dekoreret sted. Det siges, at selv i højsæsonen er dette sted ikke så overfyldt som andre berømte steder som byen Hvar. Dette er grunden til, at besøgende på udkig efter et roligt, men livligt sted kan vælge Stari Grad som deres destination. Hvis du beslutter dig for at blive i Stari Grad, er det en god ide at tage en dagstur til byen Hvar.

Når du ankommer til Stari Grad, er den første interessante attraktion Sime Ljubic Paladset, der ligger i den sydlige del af byen, ikke langt fra kysten.

Skt. Nicholas kirken er en lille renæssance kirke bygget på resterne af en ældre romansk kirke. Inde kan du se interessante kunstværker såsom hovedalteret og malerierne.

Den mest monumentale bygning i byen er Skt. Stephens kirken, også bygget i renæssance stil.

Den mest almindelige måde at komme til Hvar byen er med færgeforbindelsen Split - Stari Grad og derefter buslinje Stari Grad - Hvar byen. Bussen venter på passagerer i færgehavnen. Busturen tager en halv time, og billetprisen er omkring fire euro.

Umiddelbart efter at du er kommet til byen Hvar, kan du se to monumentale og imponerende bygninger. Den første er Spagnola fæstningen, der ligger i den øverste del af byen, og den anden er Skt. Stephens katedralen.

Bygningen af katedralen dateres tilbage til baroktiden, skønt den blev bygget i tidligere perioder.

Den næste attraktion er byens Riva i Hvar. Naturen langs havet er bevaret. Der er rullestenstrande hvert par hundrede meter. Nogle strande er mere anlagte, og andre er naturlige stenede. Der er luksushoteller nær kysten.

Den største attraktion i byen Hvar er Spagnola fæstningen. For at komme til fæstningen skal du gå opad i tyve minutter. På vej til fæstningen anbefales det at bære sneakers i stedet for flip flops for at gøre turen mere behagelig. Mens du går, vil du bemærke en smuk naturpark med alle slags middelhavsplanter.

Indgangsgebyret til fæstningen er 7 euro. Fæstningen tilbyder en smuk panoramaudsigt over byen Hvar og de omkringliggende øer, herunder Pakleni øerne. Gæsterne kan nyde et lækkert måltid i restauranten med dalmatisk musik. En anden attraktion i fæstningen er det gamle fængsel, der ligger to meter under jorden.

Ligesom andre dalmatiske forsvarsbygninger blev Spagnola fæstningen bygget af Venedig i det 13. århundrede for at forsvare sig mod den tyrkiske hær. Det er blevet renoveret flere gange gennem historien, og dets nuværende udseende går tilbage til det 16. århundrede, da den sidste genopbygning blev gennemført.

Ud over fæstningen har Venedig bygget murene omkring byens tidligere grænser. Disse mure har overlevet den dag i dag og kan ses fra byen.

Når du går langs Riva mod vest, vil du bemærke en monumentalt franciskansk kirke og et kloster. Kirken blev bygget i gotisk stil, men blev medført i baroktiden. Lynetten blev lavet af Nikola Firentinac, en berømt billedhugger, der deltog i opførelsen af Sibenik Katedralen.

To perler af Hvar's turisme, Jelsa og Vrboska, er små bosættelser beliggende øst for Stari Grad.

Vrboska er vant til at blive kaldt "Hvars Venedig", da det har kanaler og broer, der ligner dem i Venedig. Desuden er det den roligste havn på øen. Jelsa er en større bosættelse med smukke Riva i centrum.

Sidst, men ikke mindst, er der Sućuraj, den østligste bosættelse på øen.

Den nemmeste måde at komme til Sukuraj er Drvenik-Sucuraj færgeforbindelse, der sejler flere gange om dagen i sommersæsonen. Varighed af færgeturen er kun 35 minutter. Dette er den foretrukne måde at ankomme til øen, hvis du er på Makarska Riviera.

Sućuraj er en fiskerby med en afsondret middelhavsatmosfære. I modsætning til byerne Hvar og Stari Grad, som er mere livlige steder, er Sukuraj ideel for dem, der søger en afslappende ferie.

Byen Imotski

Imotski er en lille by på den nordlige side af [Biokovo-massivet](#) i det [dalmatiske bagland](#) i det sydlige Kroatien, nær grænsen til [Bosnien-Hercegovina](#).

Imotski, ligesom det omkringliggende [indre Dalmatien](#), har et generelt mildt middelhavsklima, hvilket gør det til et populært turistmål.

Byen ligger tæt på grænsen til Bosnien-Hercegovina, 10 km væk fra [Posušje](#) og 18 km fra [Grude](#). Det ligger 29 km væk fra kysten ([Baška Voda](#)). Den nærmeste kystby er [Makarska](#), på den anden side af [Biokovo-massivet](#).

Byen ligger på krydset mellem D60 og D76 statsveje og 20 km fra Sveti Ilija tunnelen. A1-motorvejen er tilgængelig ved [Zagvozd](#) Interchange, ved siden af D76-motorvejen.

Imotski er kendt for sin middelalderlige fæstning på klipperne i [Blue Lake](#). Et andet fænomen er [Den Røde Sø](#), der ligner et øje i landskabet. Begge søer siges at være forbundet med underjordiske kanaler til Adriaterhavet.

Regionen omkring Imotski har været befolket i bondestenalderen. På illyriernes og romernes tid var det kendt som "Emotha" og senere "Imota". Det blev først nævnt ved dagens navn af den byzantinske kejser Constantin Porphyrogennetos i det 10. århundrede.

I middelalderlige historiske kilder blev det nævnt som en vigtig fæstning. Fæstningen over byen, Topana, blev først nævnt i det 9. århundrede, i de kroatiskke suveræners tid.

Imotski blev holdt af tyrkerne fra Bosniens fald i 1492 til 1717, da det blev fanget af venetianerne.

I april 1717 blev en lille kirke, dedikeret til Lady of Angels, bygget til ære for sejren mod osmannerne. Lady of Angels er siden da blevet hædret som protektor for Imotski og Imotski-regionen.

[Hasanaginica](#) folkeviser blev skabt i Imotski-regionen i midten af det 17. århundrede.

I 1912 blev der bygget et gymnasium i Imotski, da byen var en del af Kongeriget Dalmatien inden for det østrig-ungarske imperium.

Fra 1941 til 1945 var Imotski en del af den uafhængige stat Kroatien. I april 1944 skød tyske styrker tre amerikanske B-24'ere ned. Den lokale befolkning reddede mange af det amerikanske personale på trods af at de blev bombet af dem. En flyver /faldskærmssoldat, Marion Dropulich (Marijan Dropuljić), der styrtede ned nær Imotski, men overlevede og blev taget af italienske soldater, var tilfældigvis en kroatisk amerikaner med Imotski-herkomst.

Klimaet er modificeret Middelhavet, med den højeste lufttemperatur i gennemsnit 26°C i juli og den laveste gennemsnitlige 5°C, i januar. Somrene er normalt meget varme i løbet af dagen, temperaturen går op til 40°C.

Temperaturer over 10° C varer i mere end 250 dage om året.

To slags vind er almindelige i området - den nordlige til nordøstlige [bora](#), som normalt bringer koldt og klart vejr om vinteren, og den sydlige til sydøstlige [sirocco](#), som ofte bringer regn.

Ifølge folketællingen i 2011 har byen en befolkning på 4.757, mens hele kommunen har en befolkning på 10.764. Det absolutte flertal er kroater med 96,78% af befolkningen.

Dalmatien har nogle af de bedste strande, du nogensinde vil se. Men du er ikke den eneste, der har bemærket det. På højden af en normal sommersæson kan strande og restauranter faktisk fyldes op. Og det er okay i et stykke tid. Men hvis du leder efter en pause fra travlhed og brummen, skal du tage ind i landet.

Imotski er en by beliggende ved foden af de dinariske alper. Det er på den modsatte side af Biokovo-bjerget til Makarska Riviera i det sydlige Dalmatien.

Specifikt er det i nutidens Split-Dalmatien amt. I detaljer er dens koordinater med hensyn til breddegrad og længdegrad 43.4471 ° N, 17.2140 ° Ø. Og dets postnummer / postnummer er 21260 Imotski Kroatien.

Imotski ligger i bakker på den modsatte side af Biokovo-bjerget til Makarska Rivieraen og er autentisk, traditionel Dalmatien.

Desuden er stranden mindre end 30 km væk ad vej aldrig langt fra rækkevidde. Men i stedet for gader fyldt med mennesker, efter at solen går ned i Imotski, fylder roen luften. På trods af fårekylningernes blide kvinden i buskene fortærer en ukendt stilhed. Og det siver ind. Selvom det kan tage to eller tre dage at akklimatisere sig til roen. Men når du gør det, forlader stresset dig helt.

Bortset fra fred og afsondrethed i en villa eller feriehus i Imotski, er omgivelserne betagende. Ikke alene får du et andet perspektiv på de dinariske alper, men Imotski har også 11 UNESCO-forestående søer.

Desuden er de perfekte til en række aktiviteter. Specielt svømning, vandreture, gåture og cykling. Med sjældne, indfødte druesorter er der vine til at behage enhver smag. Og maden i det dalmatiske bagland er enestående.

Det er en perfekt blanding af alt fra det nærliggende hav, udvidet med en kontinental kant. Desuden falder restaurantpriserne betydeligt, jo længere du kommer fra havet.

Selvom det officielt er en by, er det centrale Imotski slet ikke særlig stor. Faktisk er det en by som standard. I lyset af at der ikke rigtig er en kroatisk bydistriktstitel som 'by'. Efterfølgende springer definitioner direkte fra 'sela' (landsby) til 'grad' (by).

Selvom centrum er kompakt, er det ikke alt, hvad der er i Imotski. Faktisk er dets kvarterer spredt over et ganske bredt område. Uanset om man klamrer sig til bjergskråninger eller nede på flodsletten, giver den bredere by en sandere smag af ting at lave.

Området er berømt for sine blå og røde søer, færre mennesker kender til alle Imotski søerne. Faktisk er der 11 i alt.

Sammen med den nærliggende Biokovo Nature Park har de ansøgt om UNESCO Geopark-status. Uden tvivl er de øverst på listen over Imotskis attraktioner.

Med udsigt over byens blå sø er Imotskis fæstning en af de klareste indikatorer for byens alder. Faktisk har det været befolket siden neolitisk tid. Desuden har byen, siden romerne var her, haft stort set samme navn.

Betragtes som strategisk vigtig, har en central fæstning stået på dette sted siden mindst middelalderen. Selvom det er langt fra den struktur, det engang var, dominerer tårnet på Topana-fæstningen stadig Imotskis skyline. Faktisk har det udsigt over hele byen. Desuden bliver fæstningsmurene om sommeren baggrund for musikkoncerter og teater.

Dette er et landskab bygget til dem, der elsker at cykle. Derfor blev den nærliggende 2017 kilometer lange Giro-cykelsti fra Dubrovnik til Mostar i 100 søsat. Det er et stort internationalt besøgstilbud. Ikke alene løber det gennem en meget lignende topografi, men også Imotski giver et godt udgangspunkt. Faktisk er de 60 km fra Imotski til Mostar næsten alle ned ad bakke.

Søer, bakker, vandfald, vinmarker og vild natur, alle med en episk bjergbaggrund. Det er de synspunkter, som cykling i Imotski giver.

Biokovo-bjerget er uundgåeligt. Faktisk dominerer det med en længde på 36 kilometer skylinen i denne del af Dalmatien helt.

Forskellig fra hvordan det ser ud fra stranden, har baglandet mere vegetation, flere farver.

Hele bjergområdet – næsten 200 km² – er en naturpark. Sjælden flora bor her. Og det samme gør væsler, mår, hornugler, gråørne, slangeørne, gemse og mouflon. Flora og fauna afslører sig bedst, mens du går eller vandrer på bjerget. Eller på en guidet tur.

Vošac er med sine 1422 meter det højeste punkt. Dens udsigt er nogle af Kroatiens bedste.

Den store by Makarska ser lille ud under dig. Som om disse utrolige udsigter alene ikke var nok, er der for nylig blevet tilføjet en ekstra dimension. På Ravna Vlačka, meget tæt på Vošac, hjælper en spændende attraktion dig med at få mest muligt ud af udsigten.

Skywalk stod færdig i 2020 og er en gennemsigtig udsigtsplatform, der ligger 1228 meter over havets overflade. Desuden strækker den sig ca. 12 meter op i himlen.

Imotski er et godt sted for kajakroning. Det meste af denne aktivitet foregår dog ikke på søerne. I stedet foregår kajakroning normalt i Vrljika-floden, som har sit udspring nær Imotski.

Imotski City Day fejrer befrielsen efter over 220 års osmannisk besættelse og er årets vildeste gadefest. Især forsøger alle sæsonarbejderne på kysten at komme tilbage til dette. Desuden er gaderne fulde af Mercedes.

Fastfood, souvenir og kunst og kunsthåndværk boder fylder gaderne, ligesom folk. Barer er fulde, inde og ude, med høj musik tilføjer festlighederne.

Perinuša naturreservat i byens udkant er normalt et fredeligt tilflugtssted for picnics eller en afslappet spadseretur.

Men i en weekend hvert år bliver græsarealerne og dæmningerne partientrale. På trods af sin ydmyge begyndelse som udtænkt af et par lokale vinylentusiaster er begivenheden vokset betydeligt.

Faktisk er det nu en af de mest elskede gratis musikfestivaler i regionen. Ikke alene dukker de fleste byboere op, men også folk kører fra hele verden for at deltage.

Det afholdes normalt i løbet af en weekend i slutningen af juli. DJs underholder et felt af dansere med pop, rock n'roll, disco, verdensmusik og indenlandske sange. Deres musik er taget fra 50'erne til i dag.

Mest berømt af alle Imotski søer, Blue Lake er en enorm vidde af vand, der sidder på byens kant. Efterfølgende er det Imotski-søen, der oftest besøges. Faktisk foretrækker mange sommersvømning her end havet.

Nedstigningen til søen er episk, zig-zagging ned ad en række stentrin. Bestemt er svømning i sit rolige, friske vand en uforglemmelig oplevelse.

På grund af solens bevægelse skifter kløftens vægge langsomt farve i løbet af dagen. Dette er ikke kun en sommerstrand og pool, men også, når søen fyldes om vinteren, kan du se kajakerroere.

Utilgængelig uden forudgående forberedelse kan besøgende normalt kun beundre Red Lake fra de øverste kanter. Specifikt har søen dette navn på grund af den lerfarvede klippeflade, der omgiver den. Se om du kan smide en sten fra randen i vandet. Faktisk er det sværere, end det ser ud. Fordi væggene er stejle og brede, og vandet et godt langt stykke under.

Alle Imotski-søerne kan ændres med hensyn til deres vandstand. Alligevel er Prološki-søen bemærkelsesværdig, fordi den findes på en flodslette. Derefter giver det et naturligt levested for fugle, insekter, små pattedyr og endda nogle indfødte fisk. Som følge heraf er det et beskyttet naturområde. Selvom fiskeri er tilladt.

Som alle Imotski-søer styres vandstanden faktisk ikke af nedbør i lokaliteten. Faktisk er det vandstrømmen gennem bjergene i Bosnien, der dikterer det. Faktisk skaber flodsletten, hvor Prološki sidder, yderligere tre af Imotski-søerne. Nærmere bestemt Knezović, Galipovac og Lokvičićko søen (aka Mamić søen).

Ved Prološkis nordvestlige del ligger en ø. Et franciskanerkloster lå her, indtil osmannerne ankom. Derefter blev det forladt og aldrig genopbygget.

Den maleriske Green Lake er opkaldt efter sit vands smukke, iskolde, turkise udseende. Selvom flere omkringliggende små bakker dypper forsigtigt ned, har denne sø også den grøneste baggrund af dem alle. Efterfølgende er det et godt sted for en picnic. Men gåture, vandreture, fiskeri og svømning (når vandet er højt nok) også. Faktisk er der en kro, Konoba Leonard, på en vestliggende stigning med en stor terrasse med udsigt over søen. Det tilbyder ikke kun en fantastisk udsigt, men også et autentisk udvalg af indre dalmatiske retter.

De fleste, der besøger Imotski, vil nok have besøgt de blå og røde søer. Men det er overraskende, hvor mange der tager afsted uden at nævne den grønne sø. Men de, der opdager det, glemmer den ikke.

En af de store overraskelser ved et besøg i Imotski er at opdage byens lange vinfremstillings-tradition. Generelt er Imotski ikke kendt for sin vin. Selvom det ikke vil være tilfældet, hvis du besøger en restaurant, der er deres salt værd i Imotski, Makarska eller Omiš rivieras. Dybest set er Imotski-vin sammen med den fra den modsatte side af Biokovo den autentiske vin i regionen.

I vinmarkerne i Imotski og de omkringliggende bosættelser finder du velkendte vine. Chardonnay, Sauvignon Blanc, Pinot Gris, Cabernet, Merlot, Syrah og Cabernet Sauvignon.

De bliver ledsaget af mere regionalt forskellige sorter. Nærmere bestemt Žilavka, Vranac, Šimun og Pošip. Der er dog to mindre kendte vine, der er synonyme med Imotski. I begge tilfælde skal du blot prøve både Kujundžuša og Trnjak.

Kujundžuša var engang langt den mest dyrkede drue i byen. Den fyldige, gul-hvide vin giver godt efter i den sandede jord her. På den anden side er Trnjak en kraftig, kraftig rød. Det er perfekt til at ledsage de stærke smag af dalmatiske bagland kødretter.

Uden tvivl er den bedste måde at lære om Imotski-vine på at besøge en af byens vinproducenter, f.eks. Grabovac, Đuzel Winery, Jerković, Šimunović, Sušić, Sočo, Maršić, Buljan og Glavota.

Vejret i Imotski er mildt, et generelt varmt og tempereret middelhavsklima. Dette giver ikke kun god ferie, men også dets baglandsposition giver lidt køligere sommeraftener.

Selvom det ikke er overfyldt med restaurantmuligheder, vil du bestemt ikke blive sulten i Imotski. Faktisk er byens bedste, traditionelle mad i familiens hjem. Så hvis du er heldig nok til at blive inviteret, skal du helt sikkert acceptere.

På nuværende tidspunkt er de to bedste sit-down restauranter et hotel og et banebrydende moderne spisested. Sammen med den største terrasseudsigt i byens centrum vil de generøse portioner og den rimelige pris på Hotel Restaurant Venezia slå dig ud. I modsætning til alle andre steder i Imotski er Euphoria en helt moderne restaurant med et frisk og funky look. Derudover er maden fantastisk og godt præsenteret.

Faktisk kan noget af den mest autentiske mad, du vil støde på i Imotski, komme som en del af en vintur. Selvom det er værd at kontrollere, om dette er en del af tilbuddet, før du bestiller.

Ellers gør den førnævnte Konoba Leonard ved Green Lake fantastiske ting med slagteaffald, en grill og en fantastisk udsigt fra terrassen. En anden udenbys traditionel mulighed er det meget gamle skole Hotel og Restaurant Zdilar. Ikke alene laver de gode grillede leverretter, men der er også en dejlig udsigt over floden. Den samme opfattelse deles af nærliggende Konoba Fabo der også er fantastisk

En af de mere usædvanlige fakta om Imotski er, at byen har flere Mercedes-biler pr. indbygger end noget andet sted i verden. Faktisk er 20.000 af dem ifølge nogle skøn Mercedes ud af 13.000 registrerede bybiler.

Dybest set stammer besættelsen tilbage til 1960'erne, da Imotskis arbejdere efter aftale fik lov til at rejse til Tyskland som gæstearbejdere. Efterfølgende kom de hjem med en Mercedes-bil, et statussymbol, der signalerede, at de havde 'klaret det'. Faktisk fortsætter traditionen den dag i dag. På grund af betydeligt højere løn forlader mange unge fra Imotski stadig for at arbejde i Tyskland. Desuden elsker de at vende hjem - især på Imotski City Day - og vise deres nye Mercedes frem.

Desuden er fascinationen blevet anerkendt af bilproducenterne selv. Og der er endda en plan om at installere her en 36-tons statue dedikeret til en 115 model Mercedes.

Det der er tricky at lave, er endnu sværere at perfektionere, nemlig Imotski kage der er en mandel-aromatiseret, tynd skorpe og gitter-dekoreret tærte.

Desuden er det den førende mad, som byen er unikt kendt for. Selvom mindre smagsingredienser varierer, er der enighed om, at fyldet stort set er mandler, æg og sukker. Derudover tilføjes en delikat og afbalanceret række ingredienser. Specifikt vanilje, citron- og appelsinskal, muskatnød, eventuelt kanel og kirsebærvæske. Selvom nogle bruger appelsinsaft eller rom i stedet.

Det ville være rimeligt at sige, hvis ikke en underdrivelse, at Imotskis indbyggere har ry for at være nationalt patriotiske. Omvendt synes denne patriotisme ikke at omfatte deres by. Fordi tribunerne på det smukke lokale stadion Gospin Dolac er betydeligt underfyldte. I mellemtiden keder unge lokale mænd sig og foregiver at se på tv Hajduk Splits katastrofale indsats. (Det er en lokal rival fra over en times kørsel væk).

Nationalpatriotismen strækker sig så langt i Imotski, at balkanpop-folkemusikken, der lokalt er kendt som *cajke*, er mere eller mindre forbudt. (Musikken er udpræget serbisk eller bosnisk klingende).

Faktisk er planlagte koncerter fra *cajke sangere* blevet aflyst her på grund af forargelse og indvendinger. Få dog et par drinks i de fleste kroater, og det er en anden historie. De skifter el-pærer med begge hænder og jamrer som bønnekald fra en minaret. Så meget, at kald af bartid i Imotski ofte resulterer i et specifikt fænomen. Derefter er det ikke ualmindeligt, at konvojer af unge, berusede mennesker kører over grænsen. Der besøger de natklubben i Posušje for at få deres fix af 'lette østlige rytmer'.

Forholdet mellem Imotski og det nærliggende Hercegovina slutter dog ikke her. Faktisk pendler mange mennesker, driver forretning eller ejer jord på tværs af grænsen. Desuden var det almindeligt indtil for nylig, at du regelmæssigt gik over grænsen for at købe cigaretter, alkohol og konserveret kød.

Faktisk er Imotski i mange kroaters sind mere beslægtet med at være en del af Hercegovina, end det er Kroatien. Det er klart, at denne fornægtelse er lidt uhøflig, og vi ville ikke være enige. Det er dog sandt at sige, at Imotski og Hercegovina er uløseligt forbundet.

Antallet af feriehuse og luksusvillaer i Imotski er vokset betydeligt de seneste år. Bare fordi du endnu ikke har opdaget Imotski, betyder det ikke, at ingen har gjort det. Du kan tjekke en række ejendomme på de sædvanlige reservationsplatforme.

Færdiggørelsen af en tunnel gennem bjergene betyder, at stranden nu kun er 30 minutter væk. Specifikt er de nærmeste steder to af de smukkeste, Brela og Baška Voda. De har de bedste strande. Du kan tjekke mere om Baška Voda [Her](#).

Leder du efter et sted med mere liv kan du fortsætte ned ad kysten lidt længere til Makarska.

Imotski ligger lige ved grænsen til Bosnien-Hercegovina. Efterfølgende kunne dagsture ikke være nemmere.

Međugorje er et populært sted for religiøs pilgrimsrejse. For at få en smag af en helt anden kultur skal du i stedet tage til Mostar. Byen er delt mellem kristne og muslimske beboere.

Som et resultat er noget af arkitekturen, kulturen og maden fantastisk. Begge er kun omkring 50 km væk, Mostar mod øst, Međugorje mod sydøst.

Byen Kaštela

Kaštela er en by i [Split-Dalmatien Amt](#). Byen er et byområde af syv individuelle bosættelser, der administreres som en enkelt kommune med befolkninger individuelt fra 3.000 til 7.000 indbyggere. Byen ligger nordvest for byen [Split](#), vest for [Solin](#) og øst for [Trogir](#), på den centrale [dalmatiske](#) kyst. Med en samlet befolkning på 37.794 fra 2021 folketælling, det er den 14. største by i landet.

Kaštela Riviera er et frugtbart område, omkring 20 kilometer (12 miles) i længden, med de første romerske flydedokker og 50 steder på det lange, grønne område, nordvest for [Split](#).

Det er opdelt i Gornja (*øvre*) og Donja Kaštela (*nederste*), og det består af syv gamle og to relativt nye bosættelser.

Kaštela-regionen med sin middelhavstone, maleriske landskab og unikke sammensætning af naturmiljø tiltrak mennesker siden forhistorisk tid. Fra antikke græske søfolk, romerske patriciere, kroatiske konger, herskere, venetianske kongelige til nutidens sol- og havelskere samt mystiske arv fra fortiden.

Engang var stedet en gammel græsk havn, et mellemlandingssted for romerske veteraner og et sommersted for kroatiske konger og i dag er det et turiststed, der bærer samme navn. Langs den lange sandstrand er der terrasser og udsigtspunkter, tennis og andre sportspladser, omgivet af grønne fyrretræer og tamaristræer.

[Jadro-floden](#) (den oprindelige vandforsyning til den gamle by [Diocletians palads](#)) løber gennem byen [Solin](#) og leverer vandforsyning til både [Split](#) og Kaštela.

Samtidige undersøgelser indikerer gunstige vandkvalitetsniveauer i floden nær udspringet ved [Jadro Spring](#). Visse andre undersøgelser af hydrologi og sedimentering er blevet udført på dette område.

Industriområdet er udviklet, og der er et aluminiumsudvindingsanlæg i nærheden af Kaštel Sućurac, og [Split Lufthavn](#) ligger i Kaštel Štafilić. Det nuværende område Kaštela og dets indre ligger i nærheden af det gamle [Salona](#) der blev beboet meget.

Byen Kaštela ligger som nævnt ved kysten af Kaštela-bugten. Det har over 40.000 indbyggere, og det er den næststørste by i Split og Dalmatien Amt. Området strækker sig over en længde af 17 kilometer.

Byen er specifik på grund af det faktum, at den udviklede sig omkring 7 bosættelser eller omkring slotte. Hver landsby har sin egen særegenhed fusioneret til karakter af denne del af Middelhavet. Radun og Rudine dukker op i de senere år som de to nye mindre centre.

Den østlige del af byen er et lille industrielt centrum. Cementfabrikker, et stålværk og mange indkøbscentre ligger der. Landbrug baseret på afgrøder, der er traditionelle for denne region, udvikles i Kaštela an på skråningerne af Kozjak. Dyrkning af oliven, druer og kirsebær blomstrer i nyere tid.

Den vestlige del af byen er mere turistorienteret. Dette er området med mest indkvarteringskapacitet som turistlejligheder, værelser, lejre og hoteller.

Der er en nybygget Marina Kaštela i Kaštel Gomilica, der kan rumme et stort antal private og charterbåde.

Kaštela er af de steder med den bedste trafikinfrastruktur. Byen har en international lufthavn Split - Kaštela, en jernbanestation i Kaštel Stari, og adgang til Split - Zagreb motorvej ved Prgomet og Vučevica.

Der er mange organisationer og institutioner, der beriger byens kulturliv hele året. Museet i byen Kaštela ligger i Vitturi-slottet og et udstillingsrum i en gang ligger i biskops sommerresidens i Kaštel Sućurac.

I februar afholdes traditionelle karnevalsfestligheder i Kaštel Sućurac, Kaštel Kambelovac og især i Nedre Kaštela (Štafilić, Novi, Stari) med tradition over 150 år lang.

Hvert år fra 1. juli til 31. august finder "Kaštela Cultural Summer" sted. Der er over 60 udstillinger, teaterforestillinger, pop- og klassiske musikkoncerter, folkløse, sportsbegivenheder og festligheder (fiskere, jægere, bjergbestigere). Arrangementer afholdes på de mest attraktive steder i de historiske centre, slotte og ved havet.

Især "Aftener med dalmatiske sange", der afholdes hver juli i Kaštel Kambelovac er populær. Traditionel a cappella sang arrangeret på moderne eller traditionel måde er værdsat der. Den unikke, romantiske og mystiske befæstning i Kaštel Gomilica blev valgt som ramme for den fjerde sæson af den populære tv-serie "Game of Thrones", baseret på den tredje bog fra serien "A Song of Ice and Fire" af den amerikanske forfatter George R. R. Martin.

Kirken Gospa od Špiljana eller Stomorija i Kaštela blev bygget og grundlagt som et privilegium i 1189 af didići fra landsbyen Špiljani.

De fik ret til at vælge en præst, der blev sørget for af privilegiets indkomst.

Et fragment af et gammelt kristent relief, der viser to delfiner og et kors, blev bygget i væggen i kirkens apsis.

Kirken er omgivet af hundreder af år gamle træer. Der er en kilde i kirkens gård. På grund af alle disse kendsgerninger var dette et ideelt sted at etablere den bibelske have til ære for pave Johannes Paul II's første besøg i Kroatien. Alle planter nævnt i Bibelen vokser allerede eller vil blive plantet i haven. Den bibelske have blev designet af Dobrila Kraljić og arkitekt Edo Šegvić.

På marken over Kaštel Novi blev vinmarker dyrket fra oldtiden. De blev decimeret af phylloxera i det 19. århundrede og fornyet med nye vinarter. Kun få gamle arter tilbage, og blandt dem Crljenak kaštelanski, som er kendt i verden og især i Californien som Zinfandel. Hjemlandet for den amerikanske vinstok er Kaštel Novi, hvor et par vinstokke stadig vokser i mr. Radunićs vingård. Vinarter af Crljenak kaštelanski fandt sin plads i den bibelske have.

Kort efter flytningen af grundskolen i Kaštel Lukšić til den nye bygning i 1976 begyndte dyrkningen af helt forsømt område omkring skolen. Fra begyndelsen blev hele arbejdet udført af lærere og studerende.

På de 4 hektar jord vokser mere end 1400 forskellige planter, der stammer fra hele verden. Imidlertid stammer de fleste af planterne fra Middelhavets subtropiske klima. Den største del af parken er arboret bygget i landskabsstil af en engelsk park.

Den sydlige have er den rigeste del af skolens botaniske have på grund af dens størrelse og mikroklima. Der er grupper af autoktone og eksotiske træer, buske og blomster som kamfertræ, eukalyptus, avocado, acacia, sequoia, cedertræ i Libanon, cedertræ i Himalaya, jasmin, bougainvillea.

Meget interessant er gruppen af aromatiske og medicinske planter, planter i stenet terræn og et felt med planter af fugtige levesteder.

Der er den "lille park" bygget i fransk stil i den nordlige have. Det er bygget i strengt symmetriske linjer med lave buksbomhække og en rig samling af oleanders. Der er en stenscene til kulturelle og kunstneriske arrangementer på dette sted.

Olivenlunden med sine 170 træer og 45 indenlandske og udenlandske olivenarter er en integreret del af haven. Det er den største samlingslund på den kroatiske kyst.

I Kaštel Sućurac står den ældste defensive fæstning bygget i 1392 af A. Gvaldo ærkebiskoppen af Split for at beskytte bønder mod bosættelsen Putalj, som lå på skråningerne af Kozjak, nær den lille kirke St. Juraj. Yderligere bygning dannede en bosættelse ved havet.

Ærkebiskop Averaldo byggede sin sommerresidens i 1488, og slottet får sin endelige form i 1509. Det ældste centrum af Sućurac er Kaštilac, en gård med et befæstet palads - villa med sydmuren er åbnet af overdådigt dekorerede vinduer i højgotisk stil.

I modsætning til andre landsbyer er pladsen her dannet på sydsiden af sommerresidensen. I dag er der udstillingsrummet "Podvorje", hvor en del af arkæologiske artefakter fra Putalj afholdes.

Nikola i Jerolim Vitturi, adelsmænd fra Trogir, fik dogens tilladelse til at bygge et slot ved havet for at beskytte deres familier og bønder i Ostrog landsbyen på Balovan-revet.

Slottet blev færdiggjort som et overdådigt palads i 1564. Det bestod af to-etagers beboelsesbygning med balkon og nødudgang til havet på sydsiden og af to forsvarsbygninger og en vindebro som forbindelse til fastlandet på den nordlige side.

Vindebroen blev erstattet med en en-bue stenbro i det 18. århundrede. I midten af slottet er en gård med arkader og gallerier på 1. og 2. sal.

Museet i byen Kaštela, turistrådet i Kaštela og nogle kulturinstitutioner ligger i det renoverede Vitturi-slot i dag. Det er et kulturelt centrum af byen. Udstillinger, koncerter, teaterforestillinger finder sted der.

En afmærket bjergsti fører fra Kaštel Stari til Malačka-sadlen (480 m), hvor bjerghusene Malačka og Split ligger. Disse huse er udgangspunkter for bjergbestigningsstier gennem Kozjak og Kaštela bagland. Dette er den nemmeste tilgængelige udkig med storslået udsigt over Velo og Malo Kaštela Field, bugten, Split, Marjan, Trogir og Central Dalmatiske øer.

Et kapel med kors blev bygget mod vest på den nærliggende top til minde om mænd fra Kaštela dræbt i Homeland War.

Et fort med en gård, er i dag kendt som slottet Rotondo, der blev bygget af Stjepan Štafileo, en adelsmand fra Trogir i 1508 ved et havrev.

Boligdelen ligger på sydsiden, hvor porten til bådene var. Det er interessant, at Štafileo tog navnet på druerne - staphile på græsk for sit efternavn. En rektangelformet bosættelse blev dannet omkring slottet, omgivet af en grøft. Der var Sela-porten med vindebroen.

På denne måde er Brce i udkanten af landsbyerne kun ved Kaštel Štafilić og Kaštel Novi. Tæt på de defensive mure blev der bygget et slot af Ferra-familien. I dag ejes det af Pera-familien.

Nehaj-tårnet blev bygget i 1548 i den vestlige del af Kaštel Štafilić af Ljudevit og Ivan Lodi. Tårnet blev bygget op til vinduerne på første sal. Bygningen blev stoppet efter Lodi-brødrenes død. De havde ikke mandlige efterfølgere, og deres døtre og svigersønner besluttede at opgive bygningen. Nehaj-tårnet, selvom det ikke er færdigt, fanger malere, digtere og turister. Nogle gange, når tidevandet er højt, ser det ud til, at tårnet flyder på havet.

En oliven ældre end 1500 år, et enestående naturmonument, vokser i Kaštel Štafilić. Det stammer fra Syditalien eller Grækenland. Denne gamle oliven (*Olea Europea*) kaldes lokalt Mastrinka.

Det blev erklæret et naturmonument i 1990. Årlig afgrøde af oliven forarbejdes til olie, der pakkes i replikaer af glas lacrimatorier. Dette er en autokton souvenir af Kaštela.

Den første kirke blev bygget i 1566. Den gennemlevede mange ændringer af sin nuværende barokke appierrance. Et mirakuløst ikon fra det 16. århundrede opbevares i kirken samt traditionelle Kaštela gyldne smykker og statuer af St. Blaž og St. Lucija (værk af Marin Studin).

St. Juraj od Žestinja er en gammel kroatisk kirke fra det 17. århundrede med flotte stiliserede blade og kors over døren.

Et gammelt gravsted med stećci (gnostiske kristnes gravsten) omgiver kirken. En form for halvmåne er på en af dem. En middelalderlig landsby Žestinj - Miran lå i dette område, på skrånninger af Trečanica Mountain.

Kirken St. Nofar blev bygget på toppen af Veliki Bijać (208 m). En inskription om restaurering af kirken i 1475 er på forsiden af kirken, hvilket beviser, at kirken stammer fra tidligere tider. Bellow bakken der er Bijaći, en vigtig historisk bosættelse. Det var beboet fra den romerske til middelalderen. En tidlig kristen basilika blev bygget over gamle rester.

Kirken St. Marta blev bygget her i det 9. århundrede. Fra det 9. århundrede til slutningen af det 10. århundrede var her et af de vigtigste centre i den kroatiske stat.

St. Marta, en af de ældste kroatiske kirker blev opdaget her. Det var en førromansk treskibet bygning med en firkantet apsis og fundament af et klokketårn foran. Rester af senromerske og gamle kroatiske gravsteder blev også opdaget der. Arkæologiske undersøgelser blev udført på dette sted. Nogle stenmøbler dekoreret af pleter blev fundet. Artefakter fra dette sted opbevares i det kroatiske museum for arkæologiske monumenter i Split (stort ciborium) og i museet for byen Kaštela.

Den nuværende kirke blev bygget af don Frane Bulić ved siden af ruinerne af St. Marta i 1908.

Talrige fund er bevis på, at kroatiske folks herskere havde deres sæde her. I Trpimirs gavebrev af 4. marts 852 står der: "Ja knez Hrvata" ("Jeg hertug af kroater") og "Učinjeno u mjestu koje se zove Bijaći" ("Lavet på et sted kaldet Bijaći"). Dette bekræfter yderligere tidligere nævnte udsagn.

Jagthuset Tikvenjak kunne nås ad en macadamvej mellem Trećanica og Opor i retning af Prosika. Huset er under ledelse af Jagtforeningen i Nedre Kaštela.

I Mujina-hulen i den vestlige udkant af Kaštela-området er arkæologiske udgravninger blevet udført der i en årrække. Mange stenværktøjer, forarbejdede knogler og pejse blev fundet der. Det blev bevist, at dette sted var beboet for 45 000 år siden. Neandertalerne boede og jagede i dette område, da landet strakte sig, hvor øen Vis er i dag.

Ved Resnik i Adria er hoteller, lejr og privat indkvartering er garantier for behageligt ophold for enhver turist, der besøger Kaštel Štafilic.

Pavao Antun Čipiko, en adelsmand fra Trogir fik sit slot bygget i 1512 i form af et rektangulært hold. En bosættelse udviklede sig omkring slottet. Det var omgivet af en forsvarsmur på sin østlige, nordlige og vestlige side og af havet mod syd. Ved indgangen til landsbyen på den nordlige side udviklede Brce sig, hvor broderskabets hus med et ur blev bygget i 1775.

Sognekirken St. Petar od Klobučca blev bygget på fundament af en kirke fra det 13. århundrede.

Billedhuggeren Marin Studin (1895 – 1960) blev født i Kaštel Novi. Han var elev af Ivan Meštrović. Han lavede en statue af St. Roko, som dekorerer den lille kirke St. Roko fra det 16. århundrede. Han er også kunsteren til statuen "Herald of freedom" (rytter), der markerer grænsen mellem Kaštel Stari og Kaštel Novi. Hans andet arbejde er gemt i Studin-galleriet og ikke tilgængeligt for offentligheden i øjeblikket.

Kirken Gospa od Špiljana eller Stomorija i Kaštela blev bygget og grundlagt som et privilegium i 1189 af didići fra landsbyen Špiljani. De fik ret til at vælge en præst, og der blev sørget for en indkomst.

Et fragment af et gammelt kristent relief, der viser to delfiner og et kors, blev bygget i væggen i kirkens apsis.

Kirken er omgivet af hundreder af år gamle træer. Der er en kilde i kirkens gård. På grund af alle disse kendsgerninger var dette et ideelt sted at etablere den bibelske have til ære for pave Johannes Paul II's første besøg i Kroatien. Alle planter nævnt i Bibelen vokser allerede eller vil blive plantet i haven. Den bibelske have blev designet af Dobrila Kraljić og arkitekt Edo Šegvić.

På marken over Kaštel Novi er vinmarker blevet dyrket siden oldtiden. De blev decimeret af phylloxera i det 19. århundrede og fornyet med nye vinarter. Kun få gamle arter er tilbage, og

blandt dem Crljenak kaštelanski, som er kendt i verden og især i Californien som Zinfandel. Hjemlandet for den amerikanske vinstok er Kaštel Novi, hvor et par vinstokke stadig vokser i mr. Radunićs vingård. Vinarter af Crljenak kaštelanski har også fundet sin plads i den bibelske have.

Ved et havrev fik en adelsmand fra Trogir Koriolan Cipico, forfatter, humanist, militær leder i slaget ved Lepanto sit palæ bygget i 1476. Senere fik det sit nuværende navn Kaštel Stari (det gamle slot). Han byggede palæet, som var en kombination af fæstning og palæds. Det var forbundet med fastlandet med en vindebro (brvno). Dette er grunden til, at områder foran slottene hedder Brce (brvce). Efter en brand i 1493 blev det renoveret i renæssancestil med arka-degård og den sydlige balkon dekoreret af familiens våbenskjold.

Beboere i Radun, en landsby på skrån timer af Kozjak, byggede deres huse omkring slottet. Perimeter af landsbyen er synlige selv i dag. Landsbyens gader har et rektangulært mønster, som kunne ses i grundplanerne fra 1704. Der ligger også kirken St. Josip inde i landsbyen og den er bygget i det 17. århundrede af Celije Čipiko.

Sognekirken St. Ivan Krstitelj (Johannes Døberen) blev indviet i 1641 og fornyet i 1714. Interiøret er dekoreret med fem marmoraltre og fem alterdæksler.

Det mirakuløse ikon Gospa od Milosti (Vor Frue af Barmhjertighed) og kroppen af St. Felicije skytshelgen i landsbyen opbevares i kirken.

Paladset i Celio Cega-familien, bygget i det 18. århundrede, ligger mod vest fra kirken. Fundamenter af Andreis slot kunne ses på havbunden lttle mere mod vest.

Den nye sognekirke er speciel, fordi dens opbygning varede fra 1871 til 1970.

En afmærket bjergsti fører fra Kaštel Stari til Malačka-sadlen (480 m), hvor bjerghusene Malačka og Split ligger. Disse huse er udgangspunkter for bjergbestigningsstier gennem Kozjak og Kaštela bagland. Dette er den nemmeste tilgængelige udkig med storslået udsigt over Velo og Malo Kaštela Field, bugten, Split, Marjan, Trogir og Central Dalmatiske øer.

Et kapel med et kors blev bygget mod vest på den nærliggende top til minde om mænd fra Kaštela dræbt i hjemlandskrigen. Den gamle kroatiske kirke St. Juraj od Raduna (St. George) fra det 9. og 10. århundrede vidner om eksistensen af Radun, en landsby på skrån timer af Kozjak.

Kirken er bevaret i sin oprindelige form.

Skib rum er dekoreret af lavvandede nicher. Nicher deler ydervæggen af rektangel apsis. Arkæologiske undersøgelser af omkringliggende grave viste kontinuitet i begravelser fra det 9. - 15. århundrede. Gamle kroatiske smykker og artefakter er fundet i disse grave og opbevares i museet i byen Kaštela.

I den vestlige del byggede Kaštel Lukšić Mihovil Rosani sit slot i 1482. Dette er et indlysende eksempel på, at slotte blev bygget på havrevene. Der var en lille landsby omkring Rušinac, som blev forladt af sikkerhedsmæssige årsager. Kirken St. Ivan er der.

Nikola i Jerolim Vitturi, adelsmænd fra Trogir, fik dogens tilladelse til at bygge et slot ved havet for at beskytte deres familier og bønder i Ostrog landsbyen på Balovan-revet. Slottet blev færdiggjort som et overdådigt palæds i 1564.

Det bestod af to-etagers beboelsesbygning med balkon og nøddudgang til havet på sydsiden og af to forsvarsbygninger og en vindebro som forbindelse til fastlandet på den nordlige side. Vindebroen blev erstattet med en en-bue stenbro i det 18. århundrede. I midten af slottet er en

gård med arkader og gallerier på 1. og 2. sal.

Museet i byen Kaštela, turistrådet i Kaštela og nogle kulturinstitutioner fandt deres plads i det renoverede Vitturi-slot i dag. Det bliver et kulturelt centrum af byen. Udstillinger, koncerter, teaterforestillinger finder sted der.

En landsby med en forsvarsmur blev bygget omkring slottet. Den gotiske - renæssance Gospe od Uznesenja kirke ligger i den nordlige kant af den gamle landsby og blev bygget i 1530 i gotisk stil.

Den nye sognekirke blev bygget fra 1776 -1817 i senbarokstil. Kirken en rigtig skat af kunstværker, malerier og statuer. Det holder et Piazzettas barokkucifiks (17. århundrede), et kalkomslag af Palma Junior (16. århundrede) - "Madonnas antagelse", et maleri "Madonna med barnet" (15. århundrede) ved hovedalteret, St. Arnirs altergrav, et værk af Juraj Dalmatinac (15. århundrede).

Der er også Tataglia - Ambrossini slot i Lukšić. Dr. Henrik Šoulavy fra Prag besøgte Kaštela i 1903, købte slottet og åbnede i 1909 den første pension i Kaštela.

Den klassicistiske Vitturi Park fra anden del af det 18. århundrede, ligger i umiddelbar nærhed af slottet. Parken blev grundlagt af Radoš Micheli Vitturi. Det blev erklæret i et monument af parkarkitektur i 1968. Denne park og kun få andre som Gučetićs i Trsteno, Garanjins i Trogir og Borellis i u St. Filip og Jakov er de sjældne monumenter af denne art.

Ikke langt fra Vitturi-parken står grænsestenpylonen, der markerede grænsen mellem domæner af adelsmænd fra Trogir og Split.

Under Kozjak, på Balavan-højderyggen (259 m) er der kirken St. Lovre od Ostroga. Ostrog var en landsby, hvor didići (frie bønder, der arbejdede på deres egen jord) havde deres centrum. Denne landsby blev første gang nævnt i 1171. Bosættelsen blev bygget på rester af romerske og illyriske bosættelser. Kirken St. Ivan Biranj (637 m) blev bygget på den højeste del af det vestlige Kozjak, hvor et illyrisk fort engang var.

På St. Ivan Biranjs dag blev landsbyens leder valgt, og det er sandsynligvis derfor, kirken fik det navn.

Kaštel Lukšić er kendt for sin Miljenko- og Dobrila-legende. De var Romeo og Julie af Kaštela, elskere, hvis kærlighed, selvom de giftede sig, endte tragisk.

Hotel Kastel, Villa Žarko og privat indkvartering er garantier for enhver besøgendes ferie.

I 1517 byggede adelsmænd og godsejere fra Split-brødrene Jerolim og Nikola Cambi i overensstemmelse med godkendelse fra 1478 et slot på en ø for at beskytte sig selv og beboerne i Lažan og Kruševik bosættelser. Slottet var cylindrisk formet (kun en i Kaštela) og meget velegnet til forsvar.

Nord for Kruševik i Lažana-regionen blev middelalderkirken St. Mihovil bygget på skrånningen af Kozjak af samme navn.

I området omkring Kaštel Kambelovac er der bygget slotte i Grissogono til Lipeo familier. Bønder fra en gammel kroatisk landsby Kruševik byggede to slotte, Velika og Mala Piškera. Det var det eneste eksempel, hvor bønder har bygget deres fæstninger. På grund af det store antal

slotte udviklede Kaštel Kambelovac sig i en langstrakt landsby.

På skråningerne af Kozjak er en lille kirke St. Martin od Kruševika, tidligere centrum af Kruševik landsby. I dag er denne kirke kendt som Gospe na Krugu eller Gospe od Snijega.

Der er et vagthus fra det 16. århundrede på den vestlige side af skrånningen og en fæstning Kaštilica nær toppen af bjerget. Afmærkede stier fører til disse kirker og bjerghuse under Koluđar (325 m) og Orlovo gnijezdo. Længere op ad bakke og mod nordøst vil bjergbestigere kunne gå ud til Kozjaks højderyg over en glat lodret klippe sikret af et ståltov. Derfra fører stien til Veliki vrj (780 m), det højeste punkt i Kozjak. Den øverste del af stien er kun for erfarne bjergbestigere.

Kong Zvonimir gav i år 1078 en ejendom på Kaštela-marken til klosteret benediktinske nonner. En præ-romansk kirke St. Kuzma og Damjan blev bygget der i det 12. århundrede over rester af en gammel nekropolis og en tidlig kristen kirke (fund af tidlige kristne sarkofager). Relikvierne fra St. Virgin Mary, St. Kuzma og Damjan og kongen Stephen of Hungay opbevares der nær en romersk villa rustica. En eg, over 700 år gammel, står foran kirken, hvorunder den kroatiske konge Zvonimir ifølge legenden hvilede der en gang.

I 1545 afsluttede benediktinernonner bygningen af Kaštilac på et rev kaldet Gomilica. Indgangen var beskyttet af en høj holde og en vindebro. Et par familier fra en hæret bosættelse Kozice, boede også i fæstningen. De andre beboere byggede deres huse tæt ved havet.

Den gamle sognekirke fra det 18. århundrede er kendt for sine udskårne barokke døre.

Fulgencije Bakotić, en træskærer og en præst blev født i Kaštel Gomilica i det 18. århundrede. Han var kendt for sine krucifikser. En af dem er i sognekirken, to i Poljud-klosteret, en i museet i byen Kaštela og et par i italienske klostre.

I Kaštel Sućurac står den ældste defensive fæstning bygget i 1392 af A. Gvaldo ærkebiskoppen af Split for at beskytte bønder mod bosættelsen Putalj, som lå på skråningerne af Kozjak, nær den lille kirke St. Juraj. Yderligere bygning dannede en bosættelse ved havet.

Ærkebiskop Averaldo byggede sin sommerresidens i 1488, og slottet fik sin endelige form i 1509. Det ældste centrum af Sućurac er Kaštilac, er en gård med befæstet palads - villa med sydturen åbnet af overdådigt dekorerede vinduer i højgotisk stil.

I modsætning til andre landsbyer er pladsen her dannet på sydsiden af sommerresidensen. I dag er der udstillingsrummet "Podvorje", hvor en del af arkæologiske artefakter fra Putalj afholdes.

Kun klokketårnet var tilbage af sognekirken bygget i det 16. århundrede efter allieret bombing i 1943.

En udskrift af Trpimirs donationsdokument skrevet i Bijaći foran St. Martas kirke den 3. marts 852 opbevares i statskassen i den nye sognekirke samt den gamle stenbue fra Sućurac, andre stenmonumenter, dele af træbarokstatuer fra alteret i den gamle sognekirke, et stort antal genstande lavet af sølv og guld (religiøse genstande og smykker - dele af Kaštela folkedragter).

Nord for Kaštel Sućurac er der en kirke Gospe od Docca, i dag kendt som Gospe na Hladi. Det var sognekirken i en bosættelse kaldet Sela.

Mere mod nord ligger rester af en præ-romansk kirke St. Juraj od Putalja fra det 14. århundrede, som var et tilskud fra hertug Mislav med fragmenter af pleter dekorationer. Den nye kirke blev bygget i 1927.

Arkæologiske undersøgelser omkring kirken og den nærliggende kirkegård opdagede et romersk og et forhistorisk lag.

Kaštel Sućurac er udgangspunktet for en markeret bjergsti, der fører til Vela stina, bjerghuset Putalj (480m), langs en sti til Vrata sadlen på ryggen af Kozjak og længere vestgående over et plateau til kirken St. Luka (690 m).

Byen Komiža

Komiža er en kroatisk kystby, der ligger på vestkysten af øen Vis i den centrale del af Adriaterhavet. Komiža har en befolkning på 1.397, mens hele kommunen har 1.526 indbyggere.

Komiža ligger ved foden af Hum-bakken (587 m). Byen har et middelhavsklima. Økonomien er baseret på landbrug, vinfremstilling, fiskeri og fiskeforarbejdning, søfart og i nyere tid turisme. Fiskerne er kendt for deres [Falkuša-fartøjer](#).

Komiža har to veje, der forbinder den med øen [Vis](#), den eneste by, der er forbundet med [Split](#) med færgetrafik - de er D117 statsvej og en amtsvej.

Beliggende i en dyb bugt, hvis østlige bred bugner af store stenstrande (Kamenica, Gusarica, Nova Pošta, Velo Žalo), tilbyder Komiža fremragende steder, kvalitetsindkvartering (hoteller og lejligheder) og en række kulturelle og historiske steder, klostre og fæstninger. Det er kendt for sine fiskere.

Sports- og fritidsfaciliteter omfatter tre bocciabaner samt forskellige legepladser til basketball, håndbold og fodbold. Vandsport og dykning er en del af byens sommeraktiviteter. Komiža er berømt for sine vine.

Komiža ligger på øen [Vis](#), som er den fjerneste store ø i den centrale dalmatiske kyst. Vis er centreret på 90 kvadratkilometer jord. Det bredeste punkt spænder over 17 kilometer og fra nord til syd er dets maksimale længde 8 kilometer. Det er cirka 45-55 kilometer fra den dalmatiske kystlinje til øen Vis.

Vis's kystlinje er 76,7 kilometer lang og er præget af bugter, bugter og naturlige havne.

Komiža oplever varme og tempererede vintre med varme til varme somre med den landlige brise, hvilket gør det til det mest moderate klima i Republikken Kroatien.

Klimaet giver mulighed for tropisk og middelhavsvegetation, herunder palmer, johannesbrød, oliven, druer og citroner. Den gennemsnitlige nedbør er omkring 750 mm pr. Kvadratmeter.

Øen har en række naturlige kilder til drikkevand fra de naturlige kildevandsreservoirer. Øen er også hjemsted for tolv forskellige typer ø vegetation. Vis er blevet markeret som en af de ti mest miljømæssigt bevarede øer i Middelhavet af Verdensorganisationen for Miljøbeskyttelse.

Bosættelsen Komiža blev første gang nævnt i det 12. århundrede. I det 13. århundrede etablerede benediktinerne St. Nicholas Kloster på forhøjet grund over bosættelsen. Den ældste del af klosteret er en etskibet romansk kirke med en halvcirkelformet [apsis](#) fra det 13. århundrede.

I perioden mellem det 14. og 17. århundrede blev der bygget en stor femskibet kirke. Dets centrale skib dateres tilbage til begyndelsen af det 16. århundrede og den store barokke helligdom til 1652. To høje firkantede tårne i romansk stil er, hvad der er tilbage fra de oprindelige klosterbefæstninger i dag. Tårnet over kirkens facade blev omdannet til klokketårn i 1770. Citadellet i havnen blev bygget i 1585.

Vor Frue af Piratkirken består af tre etskibede kirker forbundet via interne buer. Den ældste af de tre er mellemkirken (16. århundrede), mens sidekirkerne blev bygget i det 17. og 18. århundrede. Kirken har barokke altre, et orgel fra 1670 og et sølvrelief fra det 17. århundrede af Vor Frue af Rosenkransen.

Den befæstede kirke St. Roch (Rocco) blev opført i 1763, og Vor Frue Kirke af de syv sorger (den nye kirke) dateres tilbage til 1756.

Art Nouveau-bygningen i medborgerhuset fra begyndelsen af det 20. århundrede er et værk af arkitekten A. Bezic. Memorial Center blev designet af S. Planic, og forfatteren af reliefferne og mosaikkerne er B. Mardesic. Galleriet Duro Tiljak har været åbent i Komiža siden 1966, og siden 1984 også Galleriet af Boris Mardesic.

Komiža er kendt for sin nærhed til øen [Biševo](#), som besøges af 10.000 turister hvert år, der kommer for at se den unikke [blå grotte](#).

I begyndelsen af 1900-tallet havde Biševo en befolkning på omkring 200 indbyggere, og blev kendt for biavl og vild honningproduktion.

Populære seværdigheder omfatter også St. Nicholas 'klosterkloster fra det 13. århundrede, Kasten (venetianske tårn) i havnen fra det 16. århundrede og den barokke helligdom fra det 16. århundrede.

Der er også den årlige fejring af Komižas fiskeriarv, Ribarska Noć (Fiskeraften). Festivalen byder på fyrværkeri, mange typer traditionel mad, souvenirbutikker, isboder og et børneka-jakløb.

Komiza ligger som nævnt i en dyb bugt på vestkysten af øen Vis, ved foden af Hum-bakken. Det er en typisk middelhavsby med smalle gader og stenhuse, placeret direkte ved siden af hinanden. Befolkningen i Komiza har længe været involveret i fiskeri og for nylig turisme.

Pebble strand med mange kilder af drikkevand strækker sig langs den østlige side af Komiza bugten. Talrige bosættelser og øer tilhører byen, samt to vulkanske øer - *Brusnik* og *Jabuka*.

De, der søger sport og rekreation, kan nyde faldskærmssejls, dykning, ridning, mange udflugter på de omkringliggende øer samt mange andre aktiviteter.

Gastronomi entusiaster kan nyde delikatesserne i denne region i restauranterne "Falkusa" og "Senko", samt i kroen "Bako".

Byen Makarska

Makarska er en by ved Adriaterhavskysten, ca. 60 km sydøst for [Split](#) og 37 km nordvest for [Dubrovnik](#) i [Split-Dalmatien Amt](#).

Makarska er et fremtrædende regionalt turistcenter, der ligger på en hesteskoformet bugt mellem [Biokovo-bjergene](#) og Adriaterhavet. Byen er kendt for sin palme-frynsede promenade, hvor caféer, barer og butikker har udsigt over havnen. Ved siden af stranden er der flere hoteller med stor kapacitet samt en campingplads.

Makarska er centrum for [Makarska Riviera](#), et populært turistmål under Biokovo-bjerget. Den strækker sig 60 km mellem kommunerne [Brela](#) og [Gradac](#).

I nærheden af nutidens Makarska var der en bosættelse allerede i midten af det 2. årtusinde f.Kr. Det menes, at det var et punkt, der blev brugt af kretenserne på vej op til Adriaterhavet (den såkaldte "[ravvej](#)"). Det var dog kun en af havnene med forbindelser til det bredere Middelhav, som det fremgår af en kobbretabelt med kretensiske og egyptiske målesystemer.

Efter Kroatiens uafhængighed havde Makarska en vedvarende vækst i de første par år, hvor mange af flygtningene (hovedsagelig fra Hercegovina) blev indkvarteret i turistboliger.

I slutningen af 90'erne blomstrede turismen igen og skabte i de følgende årtier et spekulativt, hurtigt og vildt byggeboom med mange meget problematiske udvidelser (især i Veliko Brdo), med ringe eller ingen byplanlægning overhovedet.

Lokale og regionale eksperter har gjort opmærksom på de problemer, der skyldes den manglende planlægning, og i den forbindelse har lokalbefolkningen og borgerne samt by- og miljøaktivister for nylig tilsluttet sig.

Byen er skarpt adskilt fra det indre af bjerget Biokovo (den højeste top af St. George, 1762 m), og den er forbundet med de centrale dalmatiske øer Brač og Hvar ved Adriaterhavet, som modellerede nogle af de smukkeste kroatiske strande i Makarska Riviera.

Selve byen ligger i en naturlig havn mellem to halvøer, Osejava og Sv. Petra. Flysch-zonen mellem bjerget og havet er kun få kilometer bred, så den yderligere udvidelse af byen går mod øst og vest, dvs. til de nærliggende bosættelser Tučepi og Kravica.

Makarska oplever et varmt sommer middelhavsklima. Vintrene er varme og våde, mens sommerene er varme og tørre. Om sommeren er dagtemperaturerne omkring 30 °C, ofte omkring 35°C, og nattemperaturerne er omkring 25 °C. Vintertemperaturer er for det meste fra 10 til 15 i løbet af dagen, og fra 6 til 10°C om natten. Makarska er en af de varmeste byer i Kroatien.

Vegetation er den stedsegrønne middelhavstype, og subtropisk flora (palmer, agaves, kaktus) vokser i byen og dens omgivelser.

Makarskas vigtigste økonomiske aktivitet såvel som hele regionen er turisme. Turister har til deres rådighed et stort antal senge på hotellet og privat indkvartering.

Ifølge folketællingen i 2011 er den samlede befolkning i byen 13.834.

Makarska udviklede og voksede sig større omkring en naturlig havn beskyttet af halvøen St. Peter og Kap Osejava. Det er den eneste havn af denne art mellem floderne Cetina og Neretva. Flere hundrede år tilbage blev havnen brugt til at give beskyttelse under vilde storme til sømænd, handlende og pirater. I dag giver den beskyttelse mod stormen til lystbåde, sejlbåde og turist skibe.

Makarska er kendt for sin smukke by strand, med udsigt over det smukke, klare hav. Byens strand er en lang kurvet strækning med fine småsten, langs en palme beklædt promenade som tilbyder skygge på varme sommerdage. Ved stranden i Makarska kan man leje alt fra kajak både, banan rides eller jetski.

Hvis den lokale strand er for overfyldt, eller man blot ønsker at se en anden smuk strand i området, kan man besøge Brela.

Brela ligger omkring ni km fra Makarska og man kan enten gå eller cykle langs kysten for at komme dertil.

I Brela finder man de fineste småstensstrande omgivet af fyrreskove.

En anden mulighed tæt på Makarska er Baska Voda hvor man også finder smukke småstensstrande, som er perfekt for hele familien, da stenene er virkelig fine, og der er også en gran-skov der giver skygge.

Turisme er blevet den vigtigste indtægtskilde for indbyggerne i Makarska hvilket afspejles i det kontinuerligt voksende turisttilbud bla. indenfor sundhedspleje, sport og rekreation og kulturelle oplevelser.

Makarska tilbyder alle former for indkvartering, fra hoteller, privat indkvartering som lejligheder eller villaer til campingpladser.

Da turismen er blevet den vigtigste indtægtskilde i Makarska, har indbyggerne investeret i at forbedre standarden i relation til privat indkvartering. Der er mange ferielejligheder, som kan lejes, men også Bed and Breakfast i private huse, hvilket er perfekt, hvis man kun kører

gennem Makarska og ikke planlægger at bo længere end en nat eller to. Man kan også leje smukke ferievillaer.

Traditionelt set har malerkunsten været udbredt i Makarska siden oldtiden. Flere malerier fra den tid kan ses i religiøse bygninger. I Makarska kan man besøge et par gallerier såsom byens galleri "Antung Gojak".

Et "must see" i Makarska er byens franciskanske kloster, som for nylig fejret sit 500 års jubilæum. Inde i klostret kan man finde et billedgalleri, et bibliotek og et unik Malacological museum, som er dedikeret til studiet af bløddyr.

Fra Makarska er der masser af muligheder for udflugter på til lands og til søs, blandt andet kan man med båd besøge øerne Brac, [Hvar](#) og [Korcula](#).

Der er også mange organiserede dagsture til de større byer i nærheden så som Split eller Dubrovnik. Fra Makarska kan man også besøge Međugorje i Bosnien-Hercegovina, som er et af de mest berømte pilgrimssteder i den katolske verden.

For alle, der er på udkig efter mere action, er der heldagsture til Cetina floden, hvor man kan opleve smuk natur, mens man er på river rafting. Flod eventyret starter ved bredden af floden Cetina i Biokovo bjerg regionen. Efter en kort vejledning, starter nedstigning til Radman Mills, hvor man kan afslutte turen med en svømmetur i floden eller slentre gennem skoven.

Hvis man ønsker at nyde et godt måltid i Makarska er der masser af taverner, pizzeriaer og restauranter at vælge imellem. Har man ikke lige har lyst til at prøve noget nyt mad eller typiske dalmatiske specialiteter kan man altid tage på et af de mange pizzeriaer.

Pizzeria Domina, tæt på den centrale busstation i Makarska er et af de mest populære pizzeriaer i byen.

Ønsker man at prøve nogle af de typiske dalmatiske og Middelhavs specialiteter som frisk fisk og skaldyr skal man besøge en af de mange taverns i Makarska, som ikke kun de tilbyder fantastisk mad, men også er indrettet i den typiske dalmatiske ånd. En af de gode taverns i Makarska er tavern Kalelarga.

Der er selvfølgelig også mange andre gode restauranter i Makarska, især hvis man går en tur langs den smukke strandpromenade, hvor man finder de fleste af restauranterne i byen. Nogle af de populære restauranter i Makarska er restaurant Romaer, Susvid og Stari Mlin.

Dagligvare til hverdags behov kan man købe i Lidl eller Studenac butikken. Der er også et par små købmandsbutikker, hvor man kan købe frugt og grøntsager. Til større shopping er der altid muligheden for at tage til Split, hvor man kan finde alt hvad man behøver.

Makarska er meget kendt for sine kulturelle, sportslige og andre begivenheder i løbet af hele året, og især i sommermånederne. Om sommeren er der den berømte fisker festival i traditionel dalmatiske stil, mange koncerter, sommer karneval, forskellige folkefester.

I Makarska kan man også finde et stort antal barer, natklubber, strandbarer, restauranter med live musik samt mange andre underholdnings programmer. En af de mest populære natklubber i Makarska er natklubben "Petar Pan". Mange kroatiske og udenlandske kunstnere spiller der.

Byen Omiš

Omiš er en by og havn i Dalmatien-regionen, og er en kommune i [Split-Dalmatien Amt](#). Byen ligger cirka 25 kilometer sydøst for Kroatiens næststørste by, [Split](#).

Dens beliggenhed er, hvor [Cetina-floden](#) møder Adriaterhavet. Omiš kommune har en befolkning på 16.14 og dens areal er 1 kvadratkilometer.

Det antages, at navnet på denne by, Omiš, udviklede sig fra den slaviske *Holm, Hum* som en oversættelse fra det illyriske - græske ord *Onaion, Oneon*, der betyder "bakke" eller "sted på bakken", eller fra græsk *onos (ὄνος)*, der betyder æsel, måske fra formen af det stenede forbjerg ved byen.

I dag er Omišs økonomi baseret på landbrug, fiskeri, tekstil- og fødevarerforarbejdningsindustri og turisme.

Omiš er bedst kendt for den traditionelle festival for de dalmatiske a cappella sanggrupper. Denne festival er højdepunktet i Omišs sommer, udtrykket for byens skønhed. Omiš's Summer Festival - hvor forskellige koncerter og betragtninger udføres - finder sted på pladserne og i kirker.

Omiš er en mindre provins by, som er beliggende ved udmundingen af floden Cetina, 26 km sydøst for Split.

I det 13. og 14. århundrede var Omiš hjemsted for nogle frygtede pirater (Omiški gusari), med deres hurtige både Sagittae (pilen) angreb de handelsskibe ved udmundingen af floden for derefter at returnere til deres gemmesteder oppe på floden, hvor handelsskibene og deres ledsager både ikke kunne følge dem.

I denne periode var Omiš Piraterne de mest frygtede langs Adriaterhavets kysten og handelsrepublikker, som Venedig eller Dubrovnik, måtte betale høje skatter for at undgå at deres skibe blev angrebet.

Republikken Venedig og Paven forsøgte at sætte en stopper for Omiš piraterne ved at sende korsfarerne, i det første forsøg blev korsfarerne besejret af Piraterne, men i andet forsøg lykkedes det at sætte en stopper for Piraterne af Omiš.

Efter dette blev Omiš en del af det bosniske Kongerige, og senere blev Omiš solgt til den venetianske republik. Efter opløsningen af den venetianske republik blev Omiš, ligesom det meste af Kroatien, en del af det østrigske kejserrige.

Byen forblev under østrigsk herredømme indtil første verdenskrig, bortset fra en 10-årig periode i begyndelsen af det 19. århundrede, hvor Omiš var under fransk herredømme.

I dag er Omiš et meget populært turistmål, befolkning på ca. 15.000 mere end tredobles i højsæsonen. De fleste turister bor i privat ferieejligheder og pensionater, da antallet af hoteller i området er begrænset. Turisme er den vigtigste indtægtskilde for byen, men også landbrug, fiskeri, tekstil- og fødevarerforarbejdnings industri findes i byen.

I vinterhalvåret er byen ret stille, men hvert år i april / maj, når havet er varmt nok til de første svømmere, begynder livet i Omiš igen, og mange mennesker fra Split og de omkringliggende byer tager en dags tur til de dejlige sandstrande i Omiš.

På denne tid af året kan man også næsten hver dag, se bjergbestigere (Hill Climbers) fra forskellige lande, der forsøger at bestige de stejle klipper bag den gamle bydel.

Samtidig starter også aktiviteter på floden Cetina, som f.eks. rafting, kajak osv.

På grund af den geografiske placering, ved munden af floden Cetina, har byen en masse ting at tilbyde dens feriegæster, i form af kulturelle og historiske seværdigheder.

Den gamle bydel i Omiš naturligvis den store attraktion, og det anbefales at se følgende:

- Fortet Mirabella, et 13. århundrede fort beliggende bag den gamle by. Du kommer til borgen ved at følge trappen ved siden af St. Michael kirken i centrum af den gamle bydel, entreen er 10 Kuna, med i prisen er en god gang motion (masser af trapper) og et perfekt udsyn over Omiš.
- Kirker, den gamle bydel i Omiš er vært for en række gamle kirker og et gammel munke kloster, som har en kunstsamling og et bibliotek med gamle tyrkiske dokumenter.
- Fortet Starigrad (Fortica), hvis du vil have en virkelig speciel oplevelse, skal du besøge fæstningen Starigrad fra det 15. århundrede. Bogen ligger på toppen af klippen bag byen (250 meter oppe) så det tager ca. en time at komme der op, som belønning får man en fantastisk udsigt over området.
- Omiš Summer festival, i højsæsonen sker der altid noget i og omkring den gamle bydel, et af højdepunkterne er Klapa Festival (a cappella musik), som finder sted i kirker og på pladser rundt omkring i den gamle bydel.

Hvis du er mere til sportsaktiviteter, har du masser af muligheder i Omiš, ved Cetina floden tilbydes følgende sportsaktiviteter.

- Rafting, der er flere daglige afgang fra centrum, rafting turene tager ca. 4-5 timer, turene kan anbefales til børn fra alderen 8 år og voksne i alle aldre, her kan du læse mere om [Rafting i Omiš](#)
- Canyoning, det forlyder at Canyoning turene på Cetina skulle være sjove, turene arrangeres i perioden fra april til slutningen af september, deltagere skal være mindst 14 år gammel
- Andre sportsgrene dykning, vandreture, paraglidning og selvfølgelig klatring, som jeg nævnte tidligere. På strandene i Omiš er der naturligvis også alle former for vandsport til rådighed

Alle turister, der besøger Omiš vil helt sikkert stifte bekendtskab med byens Pirat historier, ikke kun i souvenirbutikker i den gamle bydel, men sikker også ved nogle af sommerens arrangementer med tilknytning til byens Pirat historie.

I løbet af sommeren, er der en ugentlig pirat aften, hvor gæster får en aften i selskab med de frygtsomme Omiš Pirater.

Kulminationen på Pirat aktiviteter er i august, hvor man har en Pirat weekend og en Pirat aften. Ved denne begivenhed er der blandt andet et pirat triatlon, et søslag hvor Piraterne angriber et venetianske handelsskib, og masser af andre aktiviteter.

Omiš har nogle fantastiske restauranter, blandet andet i den gamle bydel, hvor hovedgaden er fyldt med borde i sommersæsonen, men hvis du har en bil til rådighed, vil jeg især anbefale 3 restauranter som ligger langs Cetina floden, alle 3 er fantastiske steder at besøge, især for familier med børn.

- Restaurant Kremenko, (Restaurant Flintstone) i Svinisce, omkring 12 km oppe ad Cetina floden er et fantastisk sted, restauranten er lavet helt i Flintstone stil, og oven i det er maden helt fantastisk. Om sommeren kan du køre med Flintstone bussen fra Campingpladsen Galeb op til restauranten og tilbage igen.
- Restaurant Radmanova Mlinice, (Radmans mølle) er beliggende 6 km op ad Cetina floden, den udendørs restaurant ved den gamle mølle, er et glimrende sted at spise ørred, andre hus specialiteter er Dalmatisk Peka og Frølår. De fleste af rating turene på Cetina floden har deres slutpunkt her.

- Restaurant Kastil Slanica, 4 km op ad Cetina floden, i smukke omgivelser lige ved floden kan du nyde lokale specialiteter ved Kastil Slanica

Der er 3 steder større parkerings områder i Omis, den største parkeringsplads er på Split side af floden Cetina, ca. 100 meter før du kommer til broen, prisen for parkering er 4 kuna / time, herfra har du omkring 400 meter til den gamle bydel.

Andet sted at parkere, er hvis du drejer til venstre lige efter at man krydser broen, følg vejen cirka 200 meter, så vil du komme til en tunnel, efter tunnelen er det muligt at parkere bilen.

Tredje sted at parkere, er hvis du drejer til højre ved det andet lys kryds, efter broen, her er der parkeringspladser på begge sider af vejen, og parkering her skal betales i de opstille mønt automater som du finder på begge sider af vejen.

- Velika Plaza (stor strand), denne 700 meter lange sandstrand er beliggende i centrum af Omiš. Stranden ligger i gåafstand for alle som bor på syd siden af broen, stranden er fremragende sted for familier med børn, du skal huske at bringe skovle og spande udstyr til de mindre. På stranden er der en legeplads og aktiviteter som volleyball, fodbold og windsurfing
- Slavinj strand og Brzet Strand, disse to små sten strande ligger 10 minutter fra centrum af Omiš i sydlig retning, på disse strande finder du masser af skygge fra nåletræer
- Camp Galeb strand, er den lange sandstrand, som starter foran Camping Galeb og fortsætter 3-400 meter efter camping pladsen i retning Split, hvis man ankommer tidligt er det normalt ikke et problem at få en parkerings plads. Der er blevet plantet en del træer på stranden, så hvis man er heldig kan man få sig en skygge plads. Hvis det ikke skulle lykkes, kan du leje liggestole og parasoller på kaffe / fastfood caféen på stranden, som i øvrigt også har en saltvands pool, hvor du kan sidde og nyde en drink.

Vandtemperaturen i Omis er altid en smule lavere end andre steder langs kysten, grunden til dette er fersk vandet fra floden Cetina, som kun har en temperatur på omkring 16-18 grader, når det løber ud i til Adriaterhavet. Så hvis du har vandtemperatur i Split på 25 grader vil temperaturen kun komme op på 22-23 grader i Omis.

Hvis du kører til Omiš fra motorvejen A1 (Zagreb – Split-Dubrovnik) er den nemmeste udkørsel Split / Dugopolje exit, hvorfra har du 35 km til Omiš, andet alternative er den næste sydlige afkørsel Bisko.

Da det kan blive rimeligt overfyldt på kystvejen mellem Split og Omis, kan du overveje at tage "bag vejen" til Omis, i så fald skal du dreje af i Stobreč og køre i retning Žrnovnica.

Brela Punta Rata: Hvis du bliver træt af sandstrande, bør du tage til Punta rata-stranden i Brela, her har du krystalklart vand som er perfekt til snorkling.

Omis har begrænset hotel kapacitet, så de fleste af turisterne bor i private ferieboliger/lejligheder, på begge sider af broen. Hvis du finder en feriebolig inden for by grænsen vil du højst have 500 meter til nærmeste strand.

Priserne for en lejlighed/bolig i Omiš er normalt relativt billigt i forhold til fx Istrien, især hvis du booker direkte fra ejerne.

Byen Sinj

Sinj er en by i den kontinentale del af [Split-Dalmatien Amt](#). Selve byen har en befolkning på 11.478 og befolkningen i den administrative kommune, som omfatter omkringliggende landsbyer, er 24.826 (2011).

Sinj ligger i hjertet af det dalmatiske bagland, området kendt som *Cetinska krajina*, en gruppe bosættelser beliggende på et frugtbart karstisk felt i Sinjsko polje, hvorigennem floden [Cetina](#) passerer.

Sinj ligger mellem de fire bjerge [Svilaja](#), [Dinara](#), [Kamešnica](#) og Visoka. Disse bjerge giver Sinj sit specifikke submediterrane klima (varmere somre og koldere vintre).

Sinj blev beslaglagt af tyrkerne i 1524, der opretholdt kontrollen indtil 1686, da den blev taget i besiddelse af venetianerne.

Byen lå omkring en gammel fæstning, som osmannerne holdt fra det 16. til slutningen af det 17. århundrede, og det franciskanske kloster med kirken Vor Frue af Sinj (*Gospa Sinjska*), et pilgrimssted. Den sidste tyrkiske belejring i 1715, under den anden Morean-krig, blev afvist.

Efter Wienerkongressen i 1815 til 1918 var byen en del af det østrigske monarki, leder af distriktet med samme navn, en af de 13 *Bezirkshauptmannschaften* i Kongeriget Dalmatien. Det italienske navn alene blev brugt før 1867.

Sinj og Cetinska Krajina repræsenterer et interessant turistområde, og den største attraktion er bestemt den traditionelle Tilters Tournament of Sinj ([Sinjska alka](#)).

Det finder sted hvert år den første søndag i august for at fejre sejren over den tyrkiske hær i 1715. Vipperne, klædt i de traditionelle kostumer, rider på hesteryg i fuld galop og forsøger at skubbe en lille ring (alka), hængende fra en ledning, med en lanse. Tilteren, der scorer det højeste antal point (punat), erklæres sejrherre.

Museet for Cetinska Krajina-regionen ligger i Sinj.

Som nævnt ligger byen i hjertet af det dalmatiske bagland, på den vestlige side af marken, der strækker sig langs den midterste strøm af floden Cetina. Omgivet af de smukke bjerge Kamešnica, Svilaja og Dinara.

Sinj er omkring 13 km langt fra motorvej A1, i 30 km afstand fra Adriaterhavet.

I en højde på 320 meter overlapper byens kontinentale temperaturklima med sub-middelhavsklima. Varme og tørre sommerdage afhjælpes af kølige nætter på grund af de nærliggende bjergkæder.

De arkæologiske fund vidner om, at Cetina-området har været beboet siden forhistorisk tid. De indfødte, medlemmer af den illyriske stamme Delmates, dukkede op i området under bronzealderen, og deres udvikling fortsatte, indtil romerne var ankommet. Efter Romerrigets fald invaderede barbarer gentagne gange området.

Det kroatiske folk har altid tilbedt den hellige jomfru Maria og i trængsler har de bedt om hendes hjælp. Sinj er et af de største kroatiske helligdomme dedikeret til Jomfru Maria, og en fejring af Himmelfartsfesten den 15. august får den særlige højtidelige betydning.

Kirken af den mirakuløse frue af Sinj dominerer byens hovedtorv. Bygget fra 1699 til 1712, modstod det krige og jordskælv og har bevaret sit oprindelige udseende. Den centrale plads både inde i kirken og i Sinjs hjerte er optaget af billedet af den mirakuløse dame af Sinj. Det blev malet af en ukendt forfatter i det femtende eller sekstende århundrede. Det blev bragt fra Rama som flygtningenes skat og håb.

Efter den berømte sejr i 1715, som skete af legenden takket være Madonnas spiel, som en taksigelsessang, samlede militærofficererne i Sinj-hæren 80 shiners og fik lavet guld kronen med kors til at dekorere mirakelmaleriet.

Maleriet blev kronet med en gylden krone den 22. september 1716, hvor der står "Må du triumfere for evigt kronet -1715".

Sinj har to mindeværdige fæstninger. Kamičak-fortet der er et af de mest maleriske og slående symboler på Sinj, beliggende i byens centrum.

Der er et tårn ved fortet, som tidligere fungerede som vagttårn med ur og bronzeklokke.

Her ligger også resterne af den gamle bydel af den gamle fæstning, der rejser sig på en klippebakke over det gamle illyriske Osinium. Der er 14 korsstationer langs vejen, der fører fra foden af bakken til kirken i fæstningen.

Den permanente udstilling af Museum of Alka opfylder de højeste museumsstandarder, både med hensyn til præsentation og teknologi, står side om side med det fineste museum i Republiken Kroatien.

Museets udstilling omfatter en bred vifte af uniformer, udstyr og våben brugt af alkarene i Sinj, sammen med Alka-statuer og regelbøger præsenteret i moderne digital form.

Historien fortalt af arkivmaterialerne er en uundværlig del af Sinj og Cetinska Krajinas historie, såvel som af Republikken Kroatiens historie i sin helhed. Det grundlæggende vejledende princip er at bringe hver besøgende tæt på den værdifulde kulturelle arv.

Den arkæologiske samling af Sinj Franciskanerkloster anses for at være en af de ældste og mest værdifulde samlinger i Kroatien. Det blev grundlagt i 1860 af flittig og ivrig fader Ante Konstantin Matas, en stor humanist og reformator, rektor for Franciscan Grammar School i Sinj.

Samlingens grundlag var foranlediget af fundet af Herakles leder i Čitluk, ant. Aequum, et usædvanligt rigt arkæologisk område. Bortset fra lederen af Herakles indeholder samlingen en række værdifulde udstillinger, såsom den nederste halvdel af en kejsers statue, sandsynligvis den af kejser Claudius I, da det var ham, der gav Aequum status som koloni og dens indbyggere status af romerske borgere, som bevidnet af Čitluk latinske navn, Colonia Claudia Aequum.

Grundlagt i 1956, repræsenterer det det centrale sted for både forskning og udstilling af stor slægt kulturel og historisk arv i Cetinska Krajina-regionen. Museet omfatter samlinger om arkæologisk, numismatisk, kulturhistorisk, etnografisk og naturvidenskab, men også samling af våben, ordener, medaljer og medaljoner, fotografier og fotografisk udstyr, dokumenter, postkort og plakater samt en kunst samling, hvori kunstnere fra Cetinska Krajina-regionen for det meste indgår.

Sinj Air-Base blev bygget i 1931. Det officielle navn på Sinj Lufthavn, kendt som Piket, plejede at være Sinj Air-Base - Split Lufthavn.

Det forbandt Split med Zagreb og Split med Dubrovnik. Passagerer blev transporteret med bus fra Split til Sinj Lufthavn. Lufttrafikken var aktiv indtil åbningen af Resnik Lufthavn, som fandt sted i 1964.

Air-Base blev brugt af Jugoslaviens hær og senere af den tyske og den italienske hær. Kort efter krigen var slut, blev flere bygninger rejst, bl.a. en lufthavnsbygning med kontroltårn, en vejstation, en hangar for små fly og et teststed for faldskærmsudspringere.

På grund af sin komplette infrastruktur er Sinj Lufthavn blevet brugt af mange svæveflyvepiloter og små flypiloter. Lufthavnen byder faktisk på både svæveflyvningssektionen og faldskærmsudspringskolen.

Hesteavl og træning har altid været et karakteristisk kendetegn for Sinj og Cetinska Krajina-regionen. I næsten tre århundreder har Sinj nu været byen for Alka-turneringen.

Udover det har Sinj traditionelt været vært for en række lokale og internationale hække- og galopturneringer. Udviklingen af Sinj ridesport blev opmuntret af afholdelsen af Middelhavslegene i 1979 i Split. Ved den lejlighed blev Sinj-væddeløbsbanen, Hipodrom, færdiggjort og taget i brug.

Sinj Hipodrom er den næststørste i Kroatien efter Zagreb. Rideklubben Alkar har affødt en række topryttere og landskampe siden grundlæggelsen i 1968.

Byen Solin

Solin er en by i Dalmatien, der ligger lige nordøst for [Split](#), ved Adriaterhavet og floden [Jadro](#).

Solin udviklede sig på placeringen af den antikke by *Salona*, som var hovedstaden i den romerske provins Dalmatien og fødestedet for kejser Diocletian.

Efter ankomsten af avarer og kroater i det 7. århundrede blev byen ødelagt, og dens flygtninge flyttede til bosættelsen i og omkring Diocletians palads, "Spalatum" ([Split](#)), hvilket gjorde den til en befæstet by.

I den tidlige middelalder var Solin en del af kroatisk territorium og spillede en vigtig rolle i den middelalderlige kroatisk stat, der var et af de politiske centre.

I det 20. århundrede gjorde den intensive industrialiseringsproces af Split-bassinet Solin til ikke mere end en forstad til Split. I dag, med sin uafhængige kommunale status, er Solin en del af Split-byområdet, godt forbundet med andre byer. På det seneste er der foruden industri udviklet turisme baseret på adskillige arkæologiske steder og Solins karakteristiske image, der kommer fra mange byparker langs Jadro.

Solin ligger nord for [Split-halvøen](#), i et bassin omgivet af bjerge Kozjak (779 m) mod nord og Mosor (1339 m) mod øst.

Den gamle by [Salona](#) udviklede sig nær flodmundingen af Jadro, og den senere middelalderlige bosættelse blev dannet på en af de mange øer dannet af floden, hvor dagens centrum også ligger.

Byen dækker et areal på 18 km², beliggende i den centrale del af Split byområde, 8 km nord for Split, 6 km øst for Kaštela, 22 km øst for Trogir og 4 km² syd for Klis.

Bolig- og forretningsdele af byen ligger i den midterste del af flodens strømning og på de blide skråninger, der udgør Solin-bassinet.

Industriområder indtager en lille dal i Jadrøs øvre bassin samt store områder vest for centrum på den østligste spids af Kaštela-bugten, hvor industri- og servicehavn ligger. Ruinerne af den gamle Salona ligger i midten, vest for det der i dag er centrum.

Klimaet er Middelhavet, med milde vintre og varme somre. Om vinteren forekommer en stærk nordøstlig vind [Bura](#) ofte.

Det kroatiskke navn Solin er afledt af det latinske navn Salon, som har sin rod i det illyriske sprog. Dette navn nævnes i historien for første gang i 119 f.Kr., da de illyriske og romerske krige fandt sted.

Begyndelsen af denne løsning er bestemt meget tidligere. Den antikke græske geograf Strabon siger, at Salona var havnen i den illyriske stamme af dalmatinere, som sandsynligvis handlede med de græske søfolk.

Resterne af voldene og genstande af græsk oprindelse fundet i og omkring Salona peger på grækerne som grundlæggerne af denne by.

Nogle hævder, at byen faktisk blev grundlagt i IV århundrede f.Kr. e.

Det er indlysende, at den græske indflydelse var meget tidligt til stede i Salona, så det er med rette at sige, at det i den første periode af Salona var en græsk-illyrisk bosættelse.

I det første århundrede f.Kr. blev Salona besat af romerne. I borgerkrigen mellem Cæsar og Pompejus støttede befolkningen i Salona Cæsar. Siden han vandt, er byen blevet forfremmet til ære for kolonien, så den officielt hedder "Colonia Martia Julia Salona".

Byen blev udvidet øst og vest og erhvervede to nye dele. Ud over den ældre græsk-illyriske del, den nyere romerske mod vest og øst. Derfor nævner forfatterne fra den tid flertalsformen for byens navn - Salonae.

Da Illyricum blev styret som en romersk provins, blev Salona et sandt kulturelt, kommercielt, politisk og i nogen tid militært center.

I senere århundreder var det også det kirkelige centrum. Også i de første århundreder efter Kristus immigrerede mange østerlændinge, herunder evangeliets herolde, som i anden halvdel af III. århundrede organiseret i Salona den kristne kommune. Der var mange kristne martyrer i Diocletians tid.

Det faktum, at Diocletian blev født i eller omkring Salona og byggede et berømt palads i nærheden, rejste omdømmet for dette allerede vigtige center.

Bevis for dette er den store havn og de mange veje, der forbandt den med andre dele af imperiet.

De sidste tre århundreder af den gamle Salona har været præget af udviklingen af et stærkt kristent samfund i byen og dens indvirkning på hele provinsen. Biskoppen af Salona blev metropolit i hele provinsen Dalmatia. Det er også en æra med gradvise invasioner af barbariske stammer, såsom de østlige goter, der nåede dette område i slutningen af det 5. århundrede.

Mens det vestromerske imperium faldt under deres angreb, levede Salona, der ligger relativt langt fra de vigtigste ruter for deres invasion, i yderligere 130 år og blev på et tidspunkt et tilflugtssted for nogle af de sidste vestromerske kejsere.

Byen blev ødelagt af avarer og slaver omkring 614 e.Kr. Den overlevende befolkning, der formåede at flygte, søgte tilflugt på de nærliggende øer og i Diocletians palads. Det var her livet i den nye by, dagens Split, begyndte.

Den dag i dag er det gamle Solin forblevet i ruiner, kun en del af ruinerne er blevet godt udforsket og undersøgt, men denne del, der blev udforsket, afslører nok af dens størrelse og betydning.

Hvis vi ser på byens grundplan, kan vi se, at dens form er ret uregelmæssig, og det ligner som en ellipse. Den længste akse når omkring 1600 meter og den bredeste omkring 700 meter.

Området omkring voldene er på 72 hektar. I det andet århundrede e.Kr., under de makromiske farer, var den nyere del af byen, ligesom den første kerne, omgivet af mure og befæstede tårne.

Siden da når dens vægge omkring 4 kilometer, og antallet af tårne når 90.

I VI. århundrede under de byzantinsk-gotiske krige blev nogle tårne forstærket, med trekantede slutninger, der stadig er synlige i dag.

Solin ligger som nævnt nær flodmundingen af Jadro-floden, 5 km nordøst for Split. Den består af tre separate enheder. Den centrale del ved krydset mellem veje (Mitnica) mod Split, Trogir og Klis (bolig-business del af Solin), fra Majdan, i et lille bassin i den øvre Jadar-flod, med en cementfabrik, og fra den nedre side (Saint Kaja), ca. 1,5 km vest for centrum, på vej til Trogir, med cementfabrik og industrianlæg.

Mellem den nedre side og den centrale del af Solin er resterne af den gamle Salona. Det er på hovedvejen (M11.03, E71) Split-Sinj.

Det kroatiske navn Solin er afledt af det latinske navn Salon og blev nævnt for første gang i 119 f.Kr. Begyndelsen af bosættelsen var sandsynligvis så tidligt som i IV århundrede f.Kr.

Den antikke græske geograf Strabon siger, at Salona var havnen i den illyriske stamme af dalmatinere. I det første århundrede f.Kr. blev Salona besat af romerne, og Julius Cæsar forfremmede byen til koloni.

Opførelsen af de salonitanske bymure tog flere århundreder. Den tidligste del af byen var omgivet af mure allerede i det andet århundrede f.Kr. e. Under Pax Romana udvidede byen sig til både øst og vest.

Murene er ganske velbevarede på den nordlige side, hvor der er omkring hundrede firkantede tårne. De strækker sig fra amfiteatret til byens nordøstlige port, hvorved vejen førte ind i baglandet, først til Klis, og derefter med den ene gren til Andetrium og den anden til Osinium (Sinj) og videre til Cetina, Tilurium og dybt ind i Balkan.

De ældste murrester, sandsynligvis fra den romerske republiks tid, blev bygget i store stenblokke (megalitiske mure, ofte fra den hellenistiske og tidlige romertid).

Disse er beliggende i centrum af byen, i deres østlige ende er der bevaret den noget senere byport kendt som Porta Caesarea. Dette blev bygget i det første århundrede e.Kr.

Det er svært at sige, hvornår de første befæstninger blev bygget, de var sandsynligvis beregnet til at beskytte den trapezformede by, hvor den romerske konsul Cecilius Metel overvintrede i 119-118, mens han kæmpede her mod illyrierne.

På tidspunktet for augusts fred, efter at have erobret Delmats og andre illyriske stammer, begyndte Salona at sprede sig ud fra sin gamle, oprindelige bykerne, både vestpå og østpå.

Den østlige, monumentale byport forblev således lige i byens centrum og mistede sit oprindelige formål, ligesom porten i vestmurene, hvoraf ingen rester er bevaret.

I det fjerde århundrede, over den østlige port, blev der bygget en dekorativ slutsten, der viser gudinden Tycha.

Under kejser Marcus Aurelius regeringstid omkring 170 e.Kr., under konstant trussel fra germanske stammer, blev de østlige og vestlige forstæder inkluderet i murene, der blev befæstet med mindst 90 tårne.

Nogle dele af eksisterende bygninger blev brugt i udvidelserne til væggene, hvilket gjorde dem til en integreret del. Den samlede omkreds af væggens elliptiske form var ca. 4 km med varierende bredde fra 1,9 til 2,5 meter.

Under kejser Theodosius II's regeringstid i begyndelsen af det femte århundrede blev alle tårnene rekonstrueret, som det fremgår af en indskrift på væggene. Desuden blev der i første halvdel af det sjette århundrede tilføjet trekantede endelser til nogle firkantede tårne for at forbedre byens sikkerheds- og forsvarssystem.

Sådanne eksempler er synlige i dag på den nordlige side af Urbs orientalis.

Den bedst bevarede del af den ældste del af byen (Urbs vetus) er østmuren og Porta Caesarea med to ottekantede tårne og tre passager. En til vogntrafik og to til fodgængere på hver side af den bredere passage.

Den central passage var sandsynligvis udstyret med et bevægeligt gitter, som angivet med riller på sidepyloner.

Porta Caesarea blev bygget ved hjælp af store regelmæssige sten primært til befæstningsformål. Efter at østlig og vestlig ekspansion havde fundet sted, mistede porten deres primære formål og blev bærende konstruktion af akvadukten.

Ifølge Kähler-rekonstruktionen havde porten to etager, hvoraf den øverste var meget kunstfærdigt dekoreret med halvsøjler, sammensatte kapitæler og vinduesåbninger. Inden for porten var der lille gårdsplads til forsvarsformål.

Den største del af de tidligste mure, der beskyttede den østlige del af byen, blev rejst omkring 170, dette blev certificeret af to inskriptioner skåret i en stenplade og indbygget i den ydre, nordlige side af væggene, nær Porta Andetria.

En tabt indskrift lød, at den første dalmatiske kohorte samtidig rejste 800 fod mur og et tårn. Det svarer til omkring 430 meter vægge i alt.

Inden for ellipsen ligger størstedelen af de salonitanske monumenter der, uden for den var der hedenske og kristne kirkegårde, sidstnævnte med kirkegårdskirker.

På det store område af den romerske jordlodning (koloni centurion, både vestpå og østpå, til nutidens Trogir, Split og Stobreč, var der naturligvis bolig- og industribygninger, kirkegårde, industrianlæg osv., Bekræftet af opdagelser, der dukkede op ved næsten alle nutidige byggearbejder.

På det vestligste punkt i Solin (Salona) ligger de mest genkendelige bygninger i romersk arkitektur, amfiteatret, i anden halvdel af det andet århundrede e.Kr. Resterne af et så imponerende romersk amfiteater indikerer, at gladiatorkampe blev afholdt i byen Salona ligesom i andre dele af romerriget, indtil det femte århundrede, da de blev forbudt.

Bygningen var ellipsoidal i form, med tre etager på sydsiden og en etage på nordsiden, som bekvemt blev lagt ned på en naturlig bjergskråning. På trods af sin relativt lille størrelse (125 x 100 meter ydre skal og 65 x 40 meter arenaen) kunne Salonitan amfiteater have været besat af 15.000 op til 18.000 tilskuere. Auditoriet blev opdelt i tre niveauer, de to nederste med sæder og den øverste til stående.

På Diocletians tid var det øverste niveau dækket af en veranda. Ved hjælp af stænger fastgjort til bygningens ydre skal kunne hele arenaen dækkes med lærred, hvilket gav beskyttelse mod sol og regn. På sydsiden var der en plads til provinsens guvernør og overfor den pladser til honnor til byens dommere.

I midten af arenaen var der en åbning, der førte ind i en underjordisk korridor, hvis formål var bortskaffelse af døde gladiatorers kroppe. På sydsiden af amfiteatret, under auditoriet, var der to hvælvede rum, hvor gladiatorer tilbød Nemesis, hævnens og skæbnens gudinde.

Under Diocletians forfølgelser af kristne blev amfiteatret brugt som et henrettelsessted. Kun dele af understrukturer i denne monumentale bygning samt nogle fragmenter af arkitektonisk dekoration og stensulptur er bevaret. Amfiteatret blev mest alvorligt beskadiget under krigen mod tyrkerne i det 17. århundrede, da venetianerne fik det revet ned af strategiske årsager.

I den østlige forstad Salona spændte fem buer over det vestligste bagvand i Jadro-floden (den gamle Salon-flod). Broen førte en forlængelse af Decumanus Maximus, der forgrenede sig til to veje, hvoraf den ene førte nordøst til Porta Andetria-porten, mens den anden førte over broen til Epetium, nutidens by Stobreč.

Vejen, der førte fra den ældste del af Salona, gennem Porta Caesarea østpå, omkring hundrede meter efter at have forladt byen, krydsede et bagvand.

Vejen blev lagt på stenbuer, kendt i den lokale terminologi som de fem broer. Denne lokalitet blev udgravet på flere forskellige tidspunkter, ligesom mange andre steder i Salona.

I nærheden er der fundet store områder med romerske mosaikker, en der viser Orfeus, og en anden den havgode Triton. I dag opbevares de i det arkæologiske museum i Split. I betragtning af de mange lag mosaikker af fremragende kvalitet anses det for, at der her var en of-fentlig bygning, måske den dalmatiske guvernørs palads, hvis gulve blev dekoreret af disse mosaikker.

Byen Stari Grad

Stari Grad ("Den Gamle By") er en by på den nordlige side af øen [Hvar](#) i [Dalmatien](#).

Byen er en af de ældste byer i Europa, og dens placering for enden af en lang, beskyttet bugt og ved siden af førsteklasses landbrugsjord har længe gjort det attraktivt for menneskelig bosættelse. Stari Grad er også en kommune i [Split-Dalmatien Amt](#).

Den ældste del af Stari Grad falder inden for [UNESCOs](#) beskyttede verdensarvssted [Stari Grad Plain](#), mens hele kommunen ligger inden for den omkringliggende bufferzone.

Stari Grad blev oprindeligt navngivet Faros af de græske bosættere fra øen [Paros](#), der ankom i 384 f.Kr.

Mens navnet Faros påfaldende ligner navnet på den græske ø, bosætterne ankom fra, er der en alternativ teori om, at det kom fra de tidligere indbyggere i området.

Et stort søslag blev registreret et år efter etableringen af Pharos-kolonien ved en græsk indskrift i Pharos (384 - 383 f.Kr.) og af den græske historiker Diodorus Siculus (80 - 29 f.Kr.), indledt af konflikter mellem de græske kolonister og de indfødte Hvar-øboere, Liburnians, der bad deres landsmænd om støtte. 10.000 liburnere sejlede ud fra deres hovedstad *Idassa* (Zadar), ledet af *Iadasinoi* (Zadars folk) og belejrede Pharos.

Den syrakusiske flåde, der var placeret i Issa, blev informeret i tide, og græske triemer angreb belejringsflåden og tog sejren til sidst. Ifølge Diodorus dræbte grækerne mere end 5.000 og fangede 2.000 fanger, løb ned eller fangede deres skibe og brændte deres våben i dedikation til deres guder.

Dette slag betød tabet af de vigtigste strategiske liburnske stillinger i centrum af Adriaterhavet, hvilket resulterede i deres endelige tilbagetrækning til deres vigtigste etniske region, Liburnia, og deres fuldstændige afgang fra den kursive kyst, bortset fra Truentum.

I romertiden blev byen kendt som Faria, som blev omdannet til Hvar af den indkommende slaviske befolkning. Da øens administrative hovedstad blev flyttet til nutidens [Hvar-by](#) på sydkysten, blev den gamle bydel simpelthen kendt som Stari Grad (bogstaveligt talt "gamle by" på kroatisk).

Kommunen Stari Grad har en befolkning på 2.781 (2011 Census), hvoraf 1.885 bor i selve byen. Fire andre bosættelser falder inden for kommunen, nemlig [Dol](#), [Rudina](#), Selca Kod Starog Grada og Vrbanj.

Stari Grad ligger på nordsiden af øen Hvar, for enden af Stari Grad Bay, en dybvandskanal, beskyttet mod nord af bakkerne på Kabal-halvøen og af den høje bjergryg i Hvar mod syd.

Øens bedste landbrugsjord åbner op øst for Stari Grad by. Denne frugtbare slette er blevet dyrket siden forhistorisk tid, og det græske feltlayout er stadig stort set intakt takket være fortsat vedligeholdelse gennem årene af dets tørre stenmure. I 2008 blev Stari Grad Plain et UNESCO-beskyttet verdensarvssted.

Det 19. århundrede var fredeligt og en tid med velstand for hele øen. Fremkomsten af phylloxera ødelagde imidlertid øens vinranker, og byens sejlskibe kunne ikke konkurrere med de nye dampskibe. Et stort antal mennesker flyttede væk for at starte et nyt liv andetsteds. I dag genopbygger Stari Grad igen sig selv, denne gang med turisme som hovedfokus.

Der er mange bugter på hver side af Stari Grad Bay. En af de største bugter er Tiha, der ligger på den nordlige side. Tiha er et perfekt forankringspunkt, da det er sikkert og beskyttet mod alle vinde (navnet Tiha oversættes til stille / rolig).

Zavala er en lidt mindre bugt, men lige så rolig, med masser af ankerpladser. Den anden side (sydsiden) af Stari Grad-bugten er ret højere og byder på mindre bugter med bakker meter væk fra stranden.

Gracisce er en af disse bugter med en stendækket strand og en tyk fyrreskov kun få meter over.

Tættere på byen på den sydlige side er der et par smukke strande, såsom den lille sandede Maslinica bugt.

Endnu en værd at nævne er Arkada, der ligger under hotellet med samme navn på den nordlige side, med et roligt sted til forankring i nærheden.

Stari Grad, på Hvars nordkyst, er en roligere, mere kultiveret og i det hele taget mere sober affære end Hvar Town, dens stilfulde og sybaritiske søster. Hvis du ikke er ude efter pulserende natteliv og tusindvis af mennesker, der knuser hinanden langs gaderne i højsæsonen, skal du tage her hen og nyde Hvar i et mere afslappet tempo. Når det er sagt, kan du nemt se alle den lille bys seværdigheder på en halv dag.

Navnet Stari Grad betyder 'Old Town', en henvisning til, at det blev grundlagt i 384 f.Kr. af de gamle grækere, der kaldte det Pharos. De omkringliggende marker er stadig opdelt i jordstykker afgrænset i antikken.

Byen ligger for enden af et dybt indløb, med de smalle baner i det gamle kvarter, der breder sig ud på sydsiden. Havnepromenaden fortsætter langs den nordlige bred til en lille strand.

Tvrđalj et befæstet hus blev bygget af aristokrat og forfatter Petar Hektorović (1487–1572) i det 16. århundrede. I hjertet er en dejlig, frodig renæssancehave, der ligger omkring det grønne vand i en dam fyldt med multe, som det var på Hektorovićs tid. Det er en afspejling af hans foretrukne tidsfordriv, som det er nedskrevet i hans mest berømte poetiske værk, *Fishing and Fishermen's Chat* (1555). Citater fra forfatterens arbejde er indskrevet på væggene på latin og kroatisk. Den over toilet-alkoven (en sjælden luksus for tiden) lyder: 'Ved hvad du er, og så kan du være stolt'.

Dominikanerklosteret Skt. Peter martyren blev grundlagt i 1482 og dette kloster blev beskadiget af tyrkerne i 1571 og senere befæstet med et tårn. Palmer, appelsintræer, hortensiaer og lavendel blomstrer i klosterhaven, og der er et interessant lille museum fyldt med fossiler, antikke græske indskrifter, græske og romerske mønter og smukke religiøse ikoner fra det 16. til 18. århundrede. Højdepunktet er imidlertid Tinto-rettos medrivende maleri fra det 16. århundrede, *Lamentation of Christ*

Skt. Stefans Kirke blev bygget i 1605 og har en barok facade og vandskadedt maling indeni i nuancer af lysegrøn, blå og grå. Bemærk faux-marmormalingseffekten i helligdommen, det vene-tianske højalter fra 1702 og det over-the-top rococo orgelloft. Det fritstående klokketårn blev bygget i 1753, delvist af sten plyndret fra de gamle græske bymure. Hold øje med et romersk stenrelief af Eros mod gaden til højre for kirken

Byen Supetar

Supetar er en by på den nordlige side af den dalmatiske ø [Brač](#), i Split-Dalmatien Amt. Det blev øens officielle centrum i 1827.

Byen Supetar omfatter selve Supetar og de tre landsbyer [Splitska](#), [Škrip](#) og [Mirca](#).

Med en befolkning på 3.213 er det øens største by. Det er tilgængeligt med færge ([Jadrolinija](#), færgeturen fra fastlandet Split tager 45 minutter) eller via [Brač Lufthavn](#), som ligger 30 kilometer mod sydøst.

Gamle Supetar lå på den lille halvø, hvor der nu er en kirkegård. I senmiddelalderen startede en ny bosættelse omkring bugten kendt som St. Peter's, hvorfra byen stammer sit navn. Det stammer fra Sv. Petar under den latinske befolkning i byen. "Sv" står for "Sveti", der betyder helgen, derfor tager det sit navn fra Sankt Peter, som er navnets engelske tilsvarende oversættelse.

Den nuværende bosættelse Supetar blev grundlagt i det 16. århundrede, da folk, der bor i [Nerežišća](#), omkring 8 kilometer (5 miles) inde i landet, begyndte at bruge den som deres havn. Byens vigtigste udviklingsperiode fandt sted i det 18. og 19. århundrede, da Supetar overtog fra Nerežišća som det administrative centrum for øen Brač.

Sognekirken St. Peter står på siden af et gammelt kapel, der blev restaureret i 1773 i barok arkitektonisk stil. På det tidspunkt modtog det også en ny gang og klokketårn. Det blev udvidet i 1887. I kirken er der malerier af den lokale kunstner Feliks Tironi fra anden halvdel af det 18. århundrede og en barok altertavle af en ukendt venetiansk kunstner fra det 18. århundrede.

I den gamle del af kirken er der nogle gravsten med kroatisk indskrifter, og ved indgangen til kirken er der en døbefont lavet af to store gotiske hovedstæder. Til venstre for kirkebygningen er der et solur og under det en sarkofag med årstallet 1774 indgraveret.

I søndagsskolens klasseværelser er der malerier fra den venetianske æra (16. og 17. århundrede). Brønden, dekoreret med relieffer, er Johannes Mazzonius værk fra 1734.

Supetar kirkegård ved siden af kapellet St. Nicholas (Sveti Nikola Putnik) er der to gamle kristne sarkofager og flere gravsten (Pieta), som er arbejdet af Ivan Rendić af Supetar (1849–1932) og mausoleet af Petrinović-familien med portrætter og skulpturer af billedhuggeren [Toma Rosandić](#) (1878–1958).

Byen forbløffer med sin enkelhed og skønhed. De fleste færger og speedbåde, der forbinder Brac med fastlandet, lægger til i Supetar.

Det er en ideel destination for alle dem, der ønsker at nyde en rig kulturarv og naturlige skønheder. Det har været et yndet feriemål i lang tid på grund af sine smukke og lange sandstrande, omgivet af fyrretræskov.

Strandene i Supetar er stenede og nogle indeholder sandede dele.

Af historiske monumenter kan besøges sognet Mary's Annunciation og Leroj (urtårn) og kirke-museet, St. Viktors skulptur (ved indgangen til kirke-museet), Moder Theresas skulptur (ved indgangen til kirkegården), tidlige kristne mosaikker fra det 6. århundrede (placeret tæt på kirken), neo-byzantinsk mausoleum af familien Petrinovic og Ivan Rendic galleriet.

På øen Brac kan du også besøge Blaca-ørkenen, Vidova gora, Zlatni-rotten, Museum of the Island of Brac i Skrip, Stonemasonry School i Pucisca og utallige andre naturlige skønheder og historiske steder.

Sports- og aktive ferieelskere kan nyde næsten alle vandsport såsom dykning, svømning, paragliding, vandski og lignende, samt have det sjovt på det tørre land ved at cykle, vandre, spille tennis, fodbold, basketball, beachvolley og mange andre aktiviteter.

Hvis du er en gastronomi entusiast og er villig til at nyde specialiteterne på øen Brac samt det dalmatiske køkken, skal du besøge utallige restauranter og taverner til din rådighed.

Byen Trilj

Trilj er en kommune og by i indre Dalmatien. Byen ligger nordøst for Split.

I området Trilj er der mange arkæologiske fund, der går helt tilbage til mesolitikum. Den første etniske gruppe, der beboede dette område, er den illyriske stamme Delmati.

Delmati-folk boede i et bakkefort langs kommunikationslinjerne, der forbandt deres hovedstad [Delminium](#) med Adriaterhavskysten.

Hundrede og halvtreds års hårde kampe mod romerne (165 f.Kr. - 9. E.Kr.) endte med nederlag for Delmati-folket, hvorefter romerne byggede legionærfæstningen Tilurium på bakken over Trilj.

På toppen af [Gardun-bakken](#), kun 1 km syd for Trilj, findes rester af en legionær [fæstning](#) ved [Tilurium](#). Tilurium bevogtede indgangen til [Cetina-dalen](#) fra syd og tilgangen til provinshovedstaden [i Salona](#).

[Čačvina Slot](#) er en befæstning, der bevogtede tilgang fra Bosnien under krigene med osmanerne.

Det ligger 8 kilometer fra byen i en højde af 705 meter på en strategisk placering, der gør det muligt for besætningen at overvåge godstrafikken gennem bjergpassagen, der går gennem de dinariske alper og fører til Bosnien. Den første skriftlige registrering af denne befæstning dateres til 1345. Første skriftlige registrering af befæstning dateres til 1345.

Nutjak befæstning ligger ved indgangen til Cetina-flodens canyon på en klippe. Fæstningen blev bygget i det 15. århundrede af adelsmanden Žarko Dražojević for at beskytte land vest for Cetina-floden mod osmannisk invasion.

Landsbyen Košute i kommunen er hjemsted for et monument over sine krigsdøde fra Anden Verdenskrig og den kroatiske uafhængighedskrig.

Trilj Museum blev stiftet i 1996 med det formål at præsentere artefakter fra nærliggende arkæologisk sted (romersk legionær fæstning Tilurium). Sammen med arkæologiske artefakter i en del af museets etnografiske samling fra Trilj og det omkringliggende område præsenteres.

Trilj og det omkringliggende område er populære turistområder, der bliver mere populære på årsbasis. Området har rig historie og byder på gode muligheder for udendørs aktiviteter og oplevelsesferier. Omgivelserne domineres på den ene side af Cetina-floden, der er meget forskelligartet med hvidt vand og rolige dele, og af bjerge af dinariske alper på den anden side. Nogle af aktiviteterne omfatter Cetina flodfiskeri, kanosejls, rafting, Canyoning, ridning, cykling og vandreture.

Trilj, Cetina broby, blev grundlagt i forhistorisk tid nær den mest bekvemme og derfor den vigtigste krydsning over floden Cetina og senere ved krydset mellem vigtige transportruter til de gamle byer Salona, Narona og Argentaria.

Arealet af Trilj 267 km². Ifølge den seneste folketælling foretaget i 2011 er befolkningsstørrelsen i byen Trilj og dens umiddelbare omkringliggende område 9.108, mens selve byen har en befolkning på 2.046 indbyggere.

På grund af den ekstraordinære æstetiske værdi af sin naturlige og etnologiske arv blev kilden til floden Grab og den øverste del af floden med de berømte møller med et samlet areal på 0,39 km² beskyttet som vigtigt landskab.

Kilden til denne flod, som kun er 2 km lang er tilgængelig via stien på højre bred, der passerer langs velbevarede og funktionelle møller og en smuk stenbro, og derefter går ind i en kort canyon og bryder gennem hornbjælke skove med nogle egetræer, pil og popler. Floden forgrener sig kort efter og danner damme, hvis legesyge forstærkes af flere små vandfald.

Kildens fauna består af et dusin fuglearter såsom ugler, ravne og tårnfalke der foretrækker kløftens klipper, solsorte, orioler, guldfinker, og sangere vælger skoven, og dippers og snipes bor i nærheden af vandet.

Herpetofaunaen rummer også et dusin arter bl.a. slanger (hornede hugorme, græsslanger, terningslanger og Bakan-piskeslanger), firben (forskellige vægøgler) og amfibier (grønne frøer, træfrøer, plettet salamandere og den endemiske olm, der undertiden oversvømmes ud af sit underjordiske habitat). Du kan være heldig, og se nogen af ovenstående dyr under dit ophold på dette ekstraordinære sted

Floden Cetina er en del af Adriaterhavet, og er beliggende i Split-Dalmatien County. Den er 105 km lang og munder ud i Adriaterhavet nær byen Omiš.

Cetina springer i en højde af 385 m på de nordvestlige skrånninger af Dinara nær landsbyen Cetina, 7 km nord for Vrlika, hvorefter floden blev opkaldt. Cetinaens udspring er en sø, der er over hundrede meter dyb.

I nærheden af Vrlika er der Peruća-søen, kunstigt skabt af en dæmning 25 km nedstrøms på floden Cetina. Forbi søen løber floden gennem karstområdet og Sinjsko polje mod byen Sinj.

Cetina forlader Sinjsko polje under Gradun, nær byen Trilj, og strømmer ind i kløften mod syd. Over kløften er der Nutjak-fæstningen. Bankerne nær canyonen og floden er dyb og langsom. Engang flød vandet hurtigt og drev mange møller, men dæmningerne har bremset dem.

Cetina drejer mod sydøst nær Bisko og efterfølges af motorvej A1 derfra. Den drejer mod syd nær Šestanovac, passerer under A1 og drejer snart om Mosor nær Zadvarje og fortsætter mod vest. Den løber ud i Adriaterhavet i Omiš.

I sommersæsonen, i det nedre løb af floden Cetina (fra Slime til Radmans møller nær Omiš), finder 3-4 timers rafting sted to gange om dagen.

Cetina-flodens vandkraftssystem omfatter vandkraftværkerne Peruća, Orlovac, Dale, Zakučac og Kraljevac og Buško blato pumpestation.

Cetina-kløften er en af de smukkeste naturattraktioner i det centrale Dalmatien, der spænder 8 km fra dens flodmunding i Omiš, opstrøms mod Radmans møller. Det har været under lovbestemt beskyttelse siden 1963, som et særligt geomorfologisk fænomen skabt af Cetina på vej til havet. Cetinas nedre løb skærer dybt ind i kalkstenoverfladen mellem Mosor og Dinara og danner en kløft op til 300 m i højden, en vidunderlig udfordring for alle dem, der leder efter et adrenalinkick.

Kamešnica er et bjerg beliggende på grænsen mellem Kroatien og Bosnien-Hercegovina, og det er forlængelsen af Dinara bjergkæden. Det er rigeligt i geotektoniske fænomener som jordfaldshuller, huler, dale og plateauer. Fra syd, på sin kroatiske side, adgang til Sinj - Otok - Korita - Gornja Korita vejen, fører vejen til 800 m over havets overflade. Vandrestien følger derefter langs den golde skråning til Kurljaj-toppen (1809m). Stien fortsætter et par kilometer langs bjergtoppene til Konj-toppen (1856 m), Kamešnicas højeste top.

Kamešnica er et smukt bjerg til vandreture om foråret og efteråret, men på grund af dets udsættelse for luftstrømme og sammenstødet mellem to klimatiske regioner er der også pludselige og uforudsete ændringer i vejret, så vandrere skal altid være forsigtige.

Mange rene plantearter med ekstraordinære helbredende egenskaber findes på Kamešnica, herunder bjergmynte, malurt, alpine lav, timian, salvie, gentian, hellebore og mange andre.

Dyreverdenen er ikke særlig varieret, fordi bjergtoppene er nøgne, og bjerget er for det meste befolket af krybdyr, flere firbenarter, mange grønne firben, hugorme, Orsinis hugorme (små, op til 30 cm lange) og ikke-giftige slanger som græsslanger, piskeslanger og så videre.

Ulve befolker den nordlige side af bjerget og dets skovområder sammen med ræve og vildsvin, og det er muligt at møde lossere og brune bjørne, men ikke så ofte.

Byen Trogir

Trogir er en historisk by og havn på Adriaterhavskysten i Split-Dalmatien Amt, med en befolkning på 10.923 (2011) og en samlet kommunal befolkning på 13.192 (2011).

Den historiske by Trogir ligger på en lille ø mellem det kroatiske fastland og øen [Čiovo](#). Den ligger 27 kilometer (17 miles) vest for byen Split.

Siden 1997 har det historiske centrum af Trogir været optaget på UNESCOs liste over verdensarvssteder for sin venetianske arkitektur.

Under Anden Verdenskrig blev Trogir annekteret af Italien og var en del af det italienske guvernement Dalmatien fra 1941 til 1943, der var en del af provinsen Spalato.

Efter en kort periode med partisanstyre blev det en del af den uafhængige stat Kroatien under tysk militært tilsyn fra 1943 til 1944. Efterfølgende befriede Titos partisaner det for anden gang i 1944. Derefter tilhørte det det andet Jugoslavien og fra 1991 Kroatien.

Trogir har 2300 års kontinuerlig bytradition. Dens kultur blev skabt under indflydelse af de gamle grækere, og derefter romerne og venetianerne.

Trogir har en høj koncentration af paladser, kirker og tårne samt en fæstning på en lille ø og blev i 1997 indskrevet på UNESCOs verdensarvsliste.

"Den ortogonale gadeplan for denne ø-bosættelse går tilbage til den hellenistiske periode, og den blev pyntet af successive herskere med mange fine offentlige og indenlandske bygninger og befæstninger. Dens smukke romanske kirker suppleres af de fremragende renæssance- og barokbygninger fra den venetianske periode ", siger UNESCO-rapporten.

Trogir er det bedst bevarede romansk-gotiske kompleks ikke kun i Adriaterhavet, men i hele Centraleuropa.

Trogirs middelalderlige kerne, omgivet af mure, består af et bevaret slot og tårn og en række boliger og paladser fra den romanske, gotiske, renæssance og barokperiode. Trogirs største bygning er kirken St. Lawrence, hvis vigtigste vestportal er et mesterværk af Radovan, og det mest betydningsfulde værk i romansk-gotisk stil i Kroatien.

De vigtigste steder omfatter:

- Historisk bykerne med omkring 10 kirker og mange bygninger fra det 13. århundrede
- Byporten (17. århundrede) og bymure (15. århundrede)
- Fæstningen Kamerlengo (15. århundrede)
- Hertugens palads (13. århundrede)
- Katedralen (13. århundrede) med Portal of Master Radovan, det unikke værk af denne dal-matiske kunstner
- De store og små paladser Cipiko fra det 15. århundrede
- Byen loggia fra det 15. århundrede

St. Peter-kirken var en del af kvindernes benediktinerkloster, som ifølge legenden blev grundlagt af hustruen til kong Bela IV af Ungarn.

Den vestlige front af kirken er pyntet af en barok portal dekoreret med en buste af St. Peter, værket af Niccolo di Giovanni Fiorentino. Interiøret blev restaureret i barokstil i anden halvdel af det 17. århundrede. Træloftet fra den periode er opdelt i ovale, semiovale og sekskantede felter, indrammet af rigt dekorerede grænser.

De to sidealtre blev tilføjet, dedikeret til moder Mary og St. Ignatius af Loyola. Højalteret fra samme periode var lavet af træ, men kun statuerne af St. Peter og St. Paul har overlevet til i dag. Set i kirkens fortov finder man grave af Trogir adelsfamilier Andreis og Cipiko.

St. Sebastian's Church blev bygget i 1476 som en votivkirke eller et offer givet af borgerne i Trogir som tak for udfrielse fra pesten.

Forsiden af denne renæssancebygning, som blev udført af Niccolo di Giovanni Fiorentino, er dekoreret med skulpturerne af St. Sebastian og Kristus Frelseren. Det viser våbenskjoldene for biskop Giacomo Torlon og hertug Malipiero. Over fronten stiger byens to-etagers tårn.

En del af den østlige mur indeholder resterne af en centralt planlagt kirke med seks apsis dedikeret til St. Mary. Mod vestvæggene hviler en mindeplade med navne på de faldne forsvarere i den kroatiske uafhængighedskrig.

Byen Loggia på øen Trogir blev først registreret i dokumenter fra det 13. århundrede. Det fungerer som et møbleret offentligt samlingssted, og på bestemte datoer og timer blev det brugt af den kommunale juridiske tjeneste, da et sted blev kontrakter underskrevet, officielle meddelelser foretaget, love proklameret, og hvor lovsager fandt sted.

I 1471 udførte værkstedet i Niccolo di Giovanni Fiorentino et relief af retfærdighed på den østlige mur, der skildrer den venetianske løve med S. Lawrence og B. John of Trogir, begge værger for byen. Det var faktisk et monument dedikeret til Republikken Venedig.

Det centrale felt med løven blev fjernet i 1932. På sydvæggen blev relieffet af en rytter, der skildrer Petar Berislavić, vicekonge af Kroatien (1513–1520), udført af Ivan Meštrović. Loggia blev renoveret i 1892.

Garagnin-Fanfogna-paladset består af to blokke af romanske og gotiske bygninger, der blev indarbejdet i ensemblet i anden halvdel af det 18. århundrede efter planerne fra Ignacije Macanović. Den toetages bygning med stentrappen på sydsiden havde oprindeligt et økonomisk formål.

I dag huser stueetagen byen *lapidarium*, inden for hvilken bymurene i den hellenistiske Tragurion præsenteres. På første sal er der Cata Dujšin-Ribar Gallery. Hovedindgangen til paladset med en lobby og en trappe var placeret på østsiden, i hovedgaden, og dekoreret med en senbarok elementer, der er karakteristiske for Macanović værkstedet.

I det indre er der den oprindelige stue fra det 18. århundrede udsmykket med stukdekorationer. Biblioteket, der ejes af Ivan L. Garagnin (1722–1783), en numismatiker og samler af arkæologiske monumenter, er dekoreret med vægmalerier der skildrer filosoffer og forfattere. Ensemblet huser samlinger af malerier og grafik fra det 17. og 18. århundrede og Bymuseet.

Museum for hellig kunst er vært i den sene barokke bygning på Trogir hovedtorget, der stammer fra det 18. århundrede. Der er en rig samling af tidlige dalmatiske og venetianske hellige malerier (14.-15. århundrede) med mesterværker af Gentile Bellini, Paolo Veneziano, Quirizio da Murano og andre. Værker af lokale mestre, malerier af Blaž Jurjev Trogiranin [Blase, søn af George fra Trogir] eller polyptych fra det 13. århundrede af katedralens højalter udstilles i Pinacotheca.

Santa Maria de Platea hører til de tidlige 9. århundrede hexafoil patern kirker. Det er den centrale type bygning, der består af en høj kuppel omgivet af seks apsiss, på samme måde som karolingiske kapeller. I besøget i det 17. århundrede blev fire altre beskrevet: det høje var dedikeret til Marias antagelse; renæssancen, bygget i 1463, var dedikeret til St. Jerome; de resterende to var dedikeret til henholdsvis St. Mary of Loreto og St. Lucy.

Kirken blev revet ned i midten af det 19. århundrede, dens eneste billede er bevaret på den franske illustratør Ch. L. Clerisseaus tegning fra det 18. århundrede. Apsiserne havde tre nicher opdelt af pilasterstrimler på ydersiden, hvor nicher og vinduer gav rytme til kuplens tambour. Mod vest var der en portico, der blev brugt som en middelalderlig retssal, gaden blev lukket af byens urtårn i det 15. århundrede.

Turisme er den vigtigste økonomiske faktor i Trogir-regionen, der dækker 50% af det kommunale budget med mere end 20.000 senge på hoteller og private lejligheder. Det er en af de hurtigst voksende havne for sejlturisme i Kroatien og kan prale af to lystbådehavne. Der er også en stærk fiskeri- og landbrugstradition blandt befolkningen i de omkringliggende områder.

Den vigtigste industri er skibsbygning, med værft "Trogir" etableret i begyndelsen af det 20. århundrede. Værftet har en kapacitet på to skibe på 55.000 tons. Mellem 1990 og 2004 blev der bygget 93 skibe på værftet.

Trogir er også blevet brugt som et sted for flere tv-produktioner. Det var især med i to episoder fra 2010 af den britiske tv-serie *Doctor Who*.

På grund af sin venetianske arkitektur tjente den som en dobbeltgænger for Venedig fra det 16. århundrede i *Vampyrerne* i Venedig og som en dobbeltgænger for Provence fra det 19. århundrede i *Vincent og doktoren*.

Det blev også fordoblet i det 19. århundrede Venedig i BBC-miniserien *Jonathan Strange & Norrell* fra 2015, og blev brugt til scener, der foregår i byen [Qarth](#) i HBO-serien *Game of Thrones*.

Trogir ligger seks kilometer fra Split Lufthavn, og en regelmæssig bus forbinder Trogir med lufthavnen og Split. I fremtiden vil [Split Suburban Railway](#) blive forlænget mod lufthavnen og Trogir.

Der er to lystbådehavne i Trogir.

Vandforsyningen til Trogir kommer fra Jadro-floden, den kilde, der engang leverede til det gamle Diocletians palads.

Klimaet i dette område har milde forskelle mellem op- og nedture, og der er tilstrækkelig nedbør året rundt.

Takket være sin geografiske placering har Trogir været det perfekte sted at bo i umindelige tider. Med en naturligt beskyttet havn, mange kilder til drikkevand, frugtbar jord i byens bagland og sten fra lokale stenbrud har Trogir været kontinuerligt beboet i mere end 3600 år.

Denne inspirerende middelhavsby har tiltrukket mange mestre, der boede og skabte her siden de gamle grækere tid. Forskellige kunstnere, forfattere, håndværkere og rejsende har fundet inspiration her og efterladt mange spor af deres arbejde.

Denne by begyndte sin mesterhistorie med mester Radovan, Muscardell, Firenze og Aleši. Disse mestre markerede et vendepunkt i Trogirs historie og placerede det i verdens kunstneriske top. Romansk af Radovans portal taler om den humanistiske sandhed om forløsning, om det faktum, at godt og kærlighed altid opvejer det onde.

Gennem de lange århundreder har Trogir udviklet sig til et rigt skatkammer af historiske og kulturelle monumenter, og i 1997 inkluderede UNESCO det på listen over beskyttede kulturminder.

Trogir er et ideelt sted for en række udflugter. Trogir øhav er fuld af øer, holme og rolige bugter, så det tiltrækker mange sejlere og tilfældige rejsende, der er glade for at vende tilbage til det igen og igen.

Øerne Drvenik Veliki og Drvenik Mali skiller sig ud, som er attraktive for turister på grund af deres uberørte natur og smukke bugter og strande. Hvis du har brug for en flugt fra den hektiske hverdag, vil en tur til disse øer give dig præcis det, du har mest brug for.

Uanset om du vil besøge større byer som Split og Šibenik og nyde sightseeing i Diocletians palads i Split eller unikke Šibenik-fæstninger, skal du besøge museer, restauranter eller nogle af de rige underholdnings- og kulturprogrammer i det omkringliggende område.

Byen og Øen Vis

Vis er en by på øen af samme navn i Adriaterhavet i det sydlige Kroatien. Dens befolkning var 1.934 i 2011. Byen er sæde for Vis kommune, en af øens to kommuner (den anden er [Komiža](#)). Begge hører administrativt til [Split-Dalmatien County](#).

Vis, blev etableret i det 4. århundrede fvt som en gammel græsk polis **Issa**, en koloni i [Syracuse](#), [Sicilien](#) (som igen var en koloni i [Korinth](#)).

Dionysius den ældre, den samtidige tyrann i Syracuse, grundlagde kolonien Issa for at kontrollere skibsfarten i Adriaterhavet.

Det gamle Issa udviklede sig som det urbane og økonomiske centrum for de dalmatiske kyster, og det fungerede også som en militærbase.

Byen etablerede flere kolonier, såsom Aspálathos, nutidens Split, [Epidauros](#) (Stobreč) og [Tragurion](#) (Trogir).

Issa fungerede som en uafhængig polis indtil det 1. århundrede fvt, da den blev erobret af Romerriget. Efter den romerske erobring mistede Issa sin betydning indtil senmiddelalderen, hvor den blev nævnt i flere historiske kilder.

Indtil 1797 var øen under Republikken Venedigs styre. Administrativt var øen Lissa i århundredet bundet til øen Lesina, der nu hedder [Hvar](#).

I henhold til Pressburg-traktaten overgik kontrollen over den dalmatiske kyst og øer til det kortvarige Napoleonske Kongerige Italien, med italiensk som det officielle sprog på øen.

Fra 1809 til slutningen af Napoleonskrigene blev byen besat af Storbritannien og derefter afstået til det østrigske imperium fra 1815. Det fastholdt sit italienske navn Lissa.

Efter afslutningen af første verdenskrig var det under italiensk styre igen i perioden fra 1918 til 1921 i henhold til bestemmelserne i London-traktaten fra 1915, før det blev afstået til Kongeriget Jugoslavien som en del af Rapallo-traktaten fra 1920.

Vis var stedet for hovedkvarteret for marskal Josip Broz Tito, lederen af den jugoslaviske partisan modstandsbevægelse under Anden Verdenskrig.

Efter krigen brugte den jugoslaviske folkehær øen som en af sine vigtigste flådebaser, indtil den opgav basen i 1989.

Byen Vis ligger i en relativt stor og beskyttet bugt på øens nordøstlige side, mod øen [Hvar](#) og det dalmatiske fastland.

Havnen i Vis ligger i den sydvestlige del af bugten. Havnen er beskyttet mod det åbne havs indflydelse af øen Host og halvøen Prirovo (undertiden stavet "Prilovo"). Andre, mindre havne ligger i Kut og Stonca, som også er dele af byen Vis.

Vis er adskilt fra sit bagland (Dračevo polje og Velo polje) af 250-300 m høje bakker, som er vigtige for lokale beboere som den vigtigste indtægtskilde fra vinavl. Andre officielle dele af byen er landsbyer på bugterne i den sydlige og sydøstlige kyst, såsom Milna, Rukavac, Srebrna, Stiniva, Stončica, hvoraf nogle viser tegn på at udvikle sig til nye byer.

Udover Vis selv, er disse bugter og landsbyer øens vigtigste kilde til turistindtægter.

Vis oplever varme og tempererede vintre med varme til varme somre. Den landlige brise gør det til det mest moderate klima i Kroatien. Klimaet giver mulighed for tropisk og middelhavsvegetation, herunder palmer, johannesbrød, oliven, druer og citroner.

Den gennemsnitlige nedbør er omkring 750 mm per kvadratmeter. Øen Vis har en række naturlige kilder til drikkevand fra naturlige kildevandsreservoirer.

Det er også hjemsted for 12 forskellige typer ø-vegetation.

Verdensorganisationen for Miljøbeskyttelse har udnævnt Vis til en af de 10 miljømæssigt bedst bevarede øer i Middelhavet.

Indtil midten af det tyvende århundrede var de vigtigste indtægtskilder vinmarker og vinproduktion.

I nyere tid har flere og flere mennesker arbejdet inden for turisme. Byen er også berømt for det grønne i sine palmer, det eneste eksempel på Adriaterhavets østkyst.

- Rester af det gamle Issa (thermae i den sydlige del af byen, der fik deres vand fra en kilde, der plejede at være vest for dem, nekropolis, teater, dele af havnen)
- Fem romersk-katolske kirker (*Župna crkva Gospe od Spilica*, *Crkva svetog Ciprijana*, *Crkva svetog Duha*, franciskanerkloster på halvøen Prirovo og *Crkva Vele Gospe*)
- Boliger for Hvar og Vis adelsfamilier (Hektorović, Jakša, Gariboldi, Dojmi Delupis)
- Krigsforter fra forskellige tider (fra Republikken Venedig til Østrig-Ungarn)

- British Military Cemetery (stammer fra den britiske tilstedeværelse i 1810'erne)

Vor Frue Kirke af Spilice blev opkaldt efter mindre halvhuler, der var på det sted, hvor den blev bygget.

Kirkens indre er vært for en rummelig apsis og to sidekapeller, der giver kirkens layout form af et kors, men dette er næppe mærkbart takket være kapellernes overfladiskhed.

Kirkeloftet er af træ og relief tilsat dekorationer i form af romber med stiliserede blomster, mens der i midten er indsat et lærred, der forestiller Skaberen.

Tæt på kirken er der også et klokketårn bygget på samme tid. Det er dekoreret på samme måde som kirkens facade med vandrette bæltter, quatrefoil åbninger, relief roser, englehoveder, elliptiske vinduer og sidste vaser.

Det har også smuthuller orienteret mod havnen, hvilket gør det let at se, at konstruktørerne også havde forsøgt at bruge sin dominerende position til forsvarsformål.

Kirken St. George blev bygget i det 9. århundrede på en lille halvø beliggende ved indgangen til den dybe Vis-bugt. Vis-bugten blev opkaldt efter den i middelalderen og blev havnen i St. George, der var også en holm ved indgangen *Škoj sv. Jurja* (St. Georges klippe) samt *Jurjevo brdo* (Georges bakke) mod øst, og [Saint George](#) er protektor for byen Vis.

Kirken er blevet ændret over tid, så i dag viser udseendet af facaden, hvor døren er blevet udvidet og to mindre vinduer er blevet tilføjet, mere stilistiske egenskaber fra det 16. århundrede end de oprindelige.

Inde i kirkemurene er opdelt med pilasterstrimler, mens to byzantinske amforaer er indbygget i kirkens hvælving. Kirkens apsis er halvcirkelformet med et alter, der erstattede det gamle i det 17. århundrede.

Eremitter boede her i hele det 15. århundrede, hvis grave blev fundet omkring kirken.

Kirken og klosteret St. Jerome blev bygget på den lille halvø Prirovo i begyndelsen af det 16. århundrede. Kirkens facade var lavet af marmor taget fra de tilstødende ruiner af det gamle Issa, primært fra det romerske teater, som det franciskanske kloster blev bygget over.

Kirkens dør er simpelthen profileret, prydet med svaleudskårne roser med en lunette over dem. Lidt over midten af kirkefacaden er der et gotisk renæssancevindue i form af ring, omgivet af æg. Ved de nordlige sidedøre er der uafsluttet lindring af stigmatiseringen.

Gariboldi-paladset blev bygget i 1552.

En brolagt gårdsplads strækker sig bag den indhegnede mur, der senere blev opdelt med opdelinger og forkortet. Husets facade blev parteret med profilerede vinduer og omkranset af tagets stenkrans prydet med stensætninger i form af en kugle. I stueetagen er der en kælder, mens stenede trin fører fra stueetagen til første sal og til hoveddøren, over hvilken der er en latinsk indskrift. Over døren står et reliefvåben, hvor der er en fæstning og fire stjerner, mens der på begge sider er initialerne til Frans navn F.G.

Gazarović-paladset blev bygget af den kendte kroatisk forfatter, dramatiker og digter Marin Gazarović, forfatteren af *Murat Gusar*, *Ljubica* og andre kunstværker.

Renæssancen og det barokke en-etagers hus i Prdvarić-familien blev bygget i det senere 16. århundrede og ligger på den del af Vis, der er kendt som Kut, tæt på havet. I stueetagen var der engang en kro, mens der på første sal er en central hall beliggende mellem siderum, der er indtastet gennem en dør med profilerede stenrammer.

I hallen dækket af et træloft, der er afhængig af stenkonsoller, er der en profileret brøndkrone og et stort muret bassin med to stenhylde på sidekonsoller dekoreret med liljer, mens der i bunden er en grotesk maske i relief. Groteske masker er typiske dekorationer af dalmatiske vægbassiner fra det 16. til det 18. århundrede.

Perasti tårnet, *kaštil*, blev bygget af Vicko of Perast i Kotorbugten i 1617. Han anmodede om tilladelse til at bygge fra generalkommissæren, som han modtog den 16. december 1616.

Borgmurene er opdelt af vandrette guirlander, mens der er åbninger til kanoner og smuthuller langs murene. Der står firkantede vagtpostkasser på konsoller i hjørnerne af tårnet, mens akroterier pryder deres tagdel. Tårnet blev indtastet fra en dør beliggende på første sal, som forbandt med Perastis hus ved hjælp af en træbro.

Da dette var den eneste dør i tårnet, blev alt udstyr bragt ind langs træbroen og gennem den. Tårnet var bevæbnet med små bronzekanoner, der er nævnt i dokumenter i det 17. i det 18. århundrede. Det var forbudt at bygge mure, huse og andre faciliteter omkring tårnet, der ville hindre den defensive handling af kanonerne placeret i det.

Vor Frue Bataljon (*Gospina batarija*) er den vigtigste fæstning bygget af østrigerne under deres regeringstid over øen.

Fæstningen er omgivet af en 2 m dyb skyttegrav, mens forsvarsmure er skrånende og lavet af fint bearbejdet sten.

Indgangen til fæstningen er fra den østlige fløj, konstrueret som en bue, med godt bearbejdet sten stikker ud fra en mur.

Selve fæstningen blev indtastet ved hjælp af en træbro ind i en rummelig rektangulær gårdhave, på bunden af hvilken der var en brønd til at levere vand til fæstningen.

I den sydlige del af gården er en forhøjet dæmning omgivet af en høj skrå mur, hvorpå der engang var kanoner. Under dæmningen er en dejlig parabolisk buet hvælving med opbevaringsrum og et fangehul.

Hovedbygningen findes i den sydlige del med en etage og denne etage var kommando over øen og her var en kaserne til indkvartering af officerer og soldater placeret. Under det bemærkelsesværdige slag ved Vis, der fandt sted fra 18. juli til 20. juli 1866, spillede det en vigtig rolle og beskadigede det italienske skib, *Formidabile*.

Fort George blev bygget af briterne, da den østrigske kejserlige myndighed i regionen blev afstået til franskmændene som en del af en ydmygende fredsftale dikteret af Napoleon.

Af frygt for, at Napoleon ville gøre Adriaterhavet til en *fransk sø* med frie tøjler til at lancere krigsskibe fra det venetianske arsenal og udvide sit imperium længere ind i Europa, blev Royal Navy sendt til Adriaterhavet med et regiment til fods og løsrivelse af artilleri for at forhindre Napoleons ambitioner i at blive til virkelighed.

Briterne havde brugt øen Vis til sit ferskvand og sikre ankerplads i en årrække forud for forsvaret af øen.

I 1811 angreb franskmændene med succes Vis-bugten og påførte byen skade og ødelagde adskillige handelsskibe. Det blev derfor besluttet, at Vis-bugten havde brug for beskyttelse mod yderligere sådanne angreb.

De første forsvarsværker blev bygget på Host Island midt i havnen, bestående af to 18 punds kanoner i en stembefæstning.

I 1812 blev Fort George påbegyndt, efter at den britiske guvernør, oberst Robertson, besluttede, at havnen havde brug for større beskyttelse. Fort George skulle primært være et let kanon- og musketerforsvar og blev derfor bygget til at samarbejde med yderligere tre Martello-tårne, nemlig tårnet Bentick og Robertson på bagsiden af fortet og Wellington på tværs af bugten.

Ligesom forsvaret på Host Island ville disse Martello-tårne bære store kanoner, der kunne afskrække fjendtlige skibe fra at nærme sig bugten.

Forsvarstårnene og Fort George blev bygget under tilsyn af kaptajn Henryson ved hjælp af arbejdere rekrutteret direkte fra øen og forblev strengt under hærens jurisdiktion, mens batteriet på Host Island forblev under kontrol af Royal Navy.

Forsvaret blev afsluttet i slutningen af 1813 og to år senere blev overdraget til østrigerne, der var begyndt at genvinde kontrollen over deres Adriaterhavsområder efter nedgang og eventuelt fald af Napoleons styrker i regionen.

Der er ingen oplysninger om, hvornår og hvor i Issa bronzebusten af gudinden [Artemis](#) blev fundet.

Den blev holdt i et hus på øen Vis, og var sandsynligvis en del af samlingen af Dojmi-familien i Vis.

I 1950'erne blev det bragt til det arkæologiske museum i Split, hvor mange års bevaringsarbejde og videnskabelig analyse begyndte. Den var en bronzeskulptur mellem 1,5 og 1,6 m i højden.

Busten skildrer en ung kvinde med et idealiseret udseende. Hendes ansigt, uden linjer, udstråler den harmoniske ro i hendes indre disposition. Øjnene er store og foret med et lyst blad (bly), som skaber en kraftig koloristisk kontrast i forhold til bronzens grønlig patina.

Den unge kvindes øjenhuler er pænt skulptureret, og munden er lille. Håret er bølget og helt naturligt, så selv individuelle lokker er sammenflettet.

Det er skilt ned på midten og kæmmet i en bolle bag på hendes hoved og efterlader hendes ører fri. Der er et diadem lige over panden, som har en dekoration, der ligner en tendril.

Nakken er brækket af kroppen i en hakket linje. Ansigtstudtrykket og hovedets form indikerer skulpturelle elementer baseret på traditionen for Praxiteles. Det er en original græsk kultstatue lavet i enten slutningen af fjerde eller begyndelsen af det tredje århundrede f.Kr. e. Der er et betydeligt arkæologisk bevis, der vidner om Artemis-kulten i Issa.

Den fjerntliggende klippeø Vis har afsluttet sine år med isolation, og de turister, den nu byder velkommen, søger en anden, mere autentisk oplevelse end andre steder i Dalmatien.

Yachtere og Hollywood-stjerner kan blande sig omkring marinaen, men du kan nemt finde dit eget stykke paradys væk fra de klikkende paparazzier.

Afsondrede strande, solbeskinnede huler og saftige hummer gør den længere krydsning fra Split værd at den lejlighedsvis hakkede rejse.

Næsten halvvejs til Italien har Vis altid været af betydelig strategisk betydning. Det er også stenet og isoleret - og derfor valgte anden verdenskrigs leder Tito en af sine huler til sit hovedkvarter.

I flere måneder fra november 1943, mens krigen stadig var i balance, var Tito og hans partisaner gemt her, planlagde angreb og udtænkte strategier. Stedet, selvom det er dårligt vedligeholdt og skiltet, kan besøges, enten som en del af en turgruppe eller individuelt.

Du finder det, når du nærmer dig Mount Hum fra Podšpilje), hvor trin fører op til hulen ved et skarpt sving i vejen. Der er ikke meget, der tyder på hans tilstedeværelse eller på forfatteren Evelyn Waugh's besøg i 1944.

Beliggende sydvest for Komiža, en times sejl væk, invaderes denne tyndt beboede ø hver dag om sommeren mellem kl. 11 og middag. Årsagen til en så præcis tidtagning er det naturlige fænomen, der opstår, netop som solen når sit højdepunkt. Turistbåde planlægger deres ankomst til munden af den blå hule (*Modra špilja*) med god grund.

På et bestemt tidspunkt bliver det oversvømmet i blå lys, alle går 'wow!' og nogle dykker endda ind. Det er en sikker vinder, og en, der holder Komiža turistbureauer travlt beskæftiget med at arrangere dagsture, der omfatter frokost og en eftermiddag på stranden.

Ispod peke er en særlig måde at lave mad på hjemmehørende i Dalmatien. *Pekaen* er en langskadet gryde med et kuppelformet låg, der med stor delikatesse placeres i en bunke brændende kul og varm aske.

Uanset hvad der er inde i det - ideelt er blæksprutte, kalvekød eller lam, nogle gange fisk - er retten derefter langsomt braiseret over flere timer og bringer al naturlig smag frem.

Det bedste sted at prøve denne specialitet er den vidunderlige Konoba Roki's, åbnet af en kroatisk-australsk nær en tidligere RAF-landingsbane ved Plisko polje, en kort køretur syd for Vis Town.

På en Vandretur kan du tage op til toppen af Mount Hum – eller næsten. Det højeste punkt på øen, lige bag Komiža, Hum er 587 meter over havets overflade, er dens uberørte panoramaudsigt og netop derfor er der en militær installation deroppe.

Lige nedenfor er Helligåndskirken det perfekte sted at planlægge og hvile fra dine klatreanstrengelser. Hele Vis vil blive spredt ud nedenfor, samt havet og de omkringliggende øer. Det er også muligt at køre derop.

Ravniks udspring ligger et par hundrede meter fra den sydøstlige spids af Vis og er et yndet rejsemål for havkajakroere. Det er ikke kun den korte afstand eller relative lethed at krydse for begyndere. Som Biševo på den anden side af Vis, er Ravnik hjemsted for et mærkeligt naturfænomen, der involverer dets klippedannelse og solens passage.

I den sydlige kant af holmen er den grønne hule (*Zelena špilja*) badet i smaragdfarvet lys, der strømmer gennem en åbning i toppen og spreder sig rundt om vandet. Havkajak ture starter generelt her, så gå rundt til den afsondrede Stiniva Bay for strand og find et sted at spise frokost.

Vis er kendt for to vine, den røde Plavac Mali og den tørre hvide Vugava, dyrket i øens sandede jord i tusinder af år.

Hvis du har brug for et par velsmagende bid til stranden, er den ydmyge *Viška pogača* det ideelle køb. En firkant af focaccia-lignende brød fyldt med sardiner, tomater, løg og måske lidt hvidløg, det er lige nok til at give dig mulighed for at springe frokosten over og holde ud til middagstid. *Pogača* er også en hilsen til den traditionelle lokale økonomi - i generationer sejlede fiskere ud så langt som fjerntliggende Palagruža på jagt efter enorme stimer af sardiner.

En af de mest bizarre oplevelser, du kan få på Vis, er at booke et måltid *chez Karuza*, et helt isoleret spisested, der ligger i den fjerntliggende og maleriske bugt Mala Travna på den sydlige del af øen. Her driver kokke-ejer Karuza, en Robinson Crusoe-karakter og velkendt kroatisk forfatter, Restoran Senko. Hans få gæster er mere kulinarisk end en konventionel restaurant og bliver forkælet med et interaktivt måltid, der kan vare flere timer og ofte indeholder diskussioner om Vis' naturværdier, der kan afvige for at berøre social historie og geografi samt gastronomi.

Med til at hjælpe det hele på vej vil være surringer af egenproduceret vin og grappa og naturligvis mad. Friskfanget fisk er normalt menuen, der er baseret på daglige forsyninger og fremhæver traditionelle retter som røghærdet fiskesuppe (*brodettos*) og fisk grillet over oliventræ og vingløder. Det er ikke gourmet, faciliteterne er grundlæggende, og du skal bruge en taxa eller båd for at komme dertil - men det er ganske enkelt unikt.

Byen Vrgorac

Vrgorac er en lille by i Kroatien i [Split-Dalmatien Amt](#).

Byen Vrgorac er et interessant og autentisk turistmål.

Med sin geografiske placering, naturlige skønhed, klimatiske forhold og kulturelle og historiske arv er det en sand perle i det dalmatiske bagland.

Vrgorac ligger ved foden af den sydøstlige del af Matokit (1063 m), og ved foden af en middelalderlig fæstning, der dominerer horisonten, omgivet af marker Rastok, Jezero og Bunina.

Byen vrh gora, engang kaldet Vrhgorac, er opkaldt efter sin forhøjede position.

Den konstante grænselinje og krydset mellem vigtige veje, der forbinder det indre med Primorje, har betinget de vigtigste egenskaber ved dets identitet.

Området er omkranset af bjerghorisonter, bjergkløfter, synkehuller, huler og huler, blide karstfelter med fjedre, som pryder Vrgorac-regionen med overraskende skønhed.

Byen er en sand oase af mildt middelhavs- og delvist kontinentalt klima og ren luft gennemsyret af overflod af dufte af middelhavs- og lægeplanter.

Byen Vrlika

Vrlika er en lille by i det indre Split-Dalmatien Amt. De nærmeste store byer er [Sinj](#), [Knin](#), og [Drniš](#).

Vrlika fik status som by i 1997. Der er tale om en underudviklet kommune, der statistisk er klassificeret som det første kategoriområde af særlig statslig interesse af Kroatiens regering.

Vrlika ligger i Cetinska Krajina-regionen i [Split-Dalmatien County](#). Det er 40 km nordvest for byen Sinj på statsrute D1 mellem byerne Sinj og Knin og på den regionale rute, der forbinder Vrlika med Drniš.

Byen var en del af Republikken Serbisk Krajina den 26. august 1991.

I følge folketællingen i 2011 havde Vrlika en befolkning på 828, mens kommunen har en befolkning på 2.177.

Vrlika har en lokal afdeling af den kroatiske kulturorganisation [Matica hrvatska](#) samt den kroatiske handicapkrigsveteranforening.

Vrlika har også et folklørensensemble *KUD "Milan Begović"* og er oprindelsen til den populære folkloredans, *Vrličko Kolo*, ofte udført af lokale kulturelle grupper.

Gennem Vrlikas historie har store grundlæggende økonomiske aktiviteter været landbrug, husdyravl og handel.

I moderne tid er turisme, gæstfrihed og informationsteknologi også betydelig med fokus på principperne om bæredygtig udvikling.

Kirken Sveti Spas blev bygget under den kroatiske hertug Banimirs regeringstid i det 9. århundrede, af župan Gostiha af Cetina, nær Vrlika, dengang kaldet *Vrh Rike*. Denne kirke er en af de vigtigste i Kroatien, da det er den eneste kirke før skismaet bygget med et klokketårn, der stadig står.

Gamle grave af stor arkæologisk interesse er blevet fundet i nærheden af kirken, hvilket indikerer, at datidens kultur var under indflydelse af Frankeriget.

Dragović kloster blev grundlagt i 1395, mens Vrlika blev styret af kroatiske adelsmænd Hrvoje Vukčić fra Bosnien.

I 1480 invaderede de osmanniske tyrkere regionen, plyndrede klosteret og udviste dets beboere.

I tyve hele år blev det forladt, indtil det blev restaureret.

Dragović kloster ligger på en bakke nedstrøms for Cetina-floden ikke langt fra Vrlika.

Dens placering blev flyttet flere gange på grund af krige og opførelsen af en dæmning på Cetina-floden.

I 1618 er den ortodokse kirke dedikeret til [Saint Nicholas](#) det ældste religiøse objekt bygget i Vrlika.

Dens klokketårn blev tilføjet og indviet af hieromonk Vikentija fra Dragović kloster i 1801, og dets nuværende ikonostas stammer fra midten af det 19. århundrede.

Gennem århundrederne var kirken målet for flere brandstiftelsesforsøg under verdenskrige og senest den jugoslaviske borgerkrig.

Den 28. maj 1972 blev kirken alvorligt beskadiget i en brand påsat af kroatiske nationalister under den kroatiske forårskrise, kun for at blive restaureret to år senere den 26. maj 1974.

Mellem 1990-91 blev sprængstoffer plantet omkring kirken flere gange af kroatiske nationalister. I august 2018 samledes de serbisk-ortodokse indbyggere i Vrlika sammen med mange Vrlika-serbere fra diasporaen i Vrlika for at fejre kirkens 400-års jubilæum.

Uniate-kirken for den hellige treenighed i Vrlika blev indviet den 28. maj 1844 af den kroatiske græsk-katolske hierarki Gavriilo Smiciklas.

Indvielsen blev overværet af en lang række lokale serbisk-ortodokse kristne, der konverterede til den romersk-katolske tro, romersk-katolske præster og gejstlige.

Med en stigning i serbisk-ortodokse sognebørn, der konverterede til katolicismen, som startede, mens Vrlika kom under venetiansk styre, blev Vrlika samme dag besøgt af den serbisk-ortodokse biskop Jerotej Mutibarić, der holdt en ærkebiskopgudstjeneste i den ortodokse kirke St. Nicholas.

Mellem årene 1844-1898 blev kirken brugt af både konvertitter og katolikker. Da den romersk-katolske kirke Vor Frue af Rosenkrans blev bygget, oplevede Uniate-kirken et støt fald i sognebørn, og kirken begyndte at forfalde, da konvertitter langsomt begyndte at distancere sig fra deres ortodokse arv og identificere sig selv som romersk-katolske kroater.

Kirken blev alvorligt beskadiget i et jordskælv i 1970, da taget kollapsede, hvorefter kommunistiske myndigheder beordrede ødelæggelsen af kirken helt. I dag er der en legeplads på det sted, hvor kirken engang stod.

Fader Jure Bogić fra Cetina etablerede et katolsk sogn med bebudelse af den hellige jomfru Maria i 1688 og senere Vor Frue af Rosenkransen.

Den romersk-katolske sognekirke i Vrlika dedikeret til Jomfru Marias fødsel blev bygget fra år 1876 til 1898.

Kirken blev bygget på stedet for en moske, som blev bygget på fundamentet af en gammel katolsk kirke. Denne enkle stenkirke dominerer Vrlika centrum.

Under Anden Verdenskrig led den katolske kirke i Vrlika betydelig skade. Foran kirken står en bronzebuste dedikeret til Filip Grabovac, der blev født i den nærliggende landsby Vinalić og døde i Venedig, Italien som en kroatisk nationalhelt.

Sognekirkens ydre dimensioner er 27x10,30 meter. Den katolske sognekirke i Vrlika blev hårdt beskadiget og vanhelliget under den nylige kroatiske uafhængighedskrig.

Den hellige dag for Gospe Ružarice, beskytteren af det katolske samfund i Vrlika, fejres årligt i den første uge af oktober.